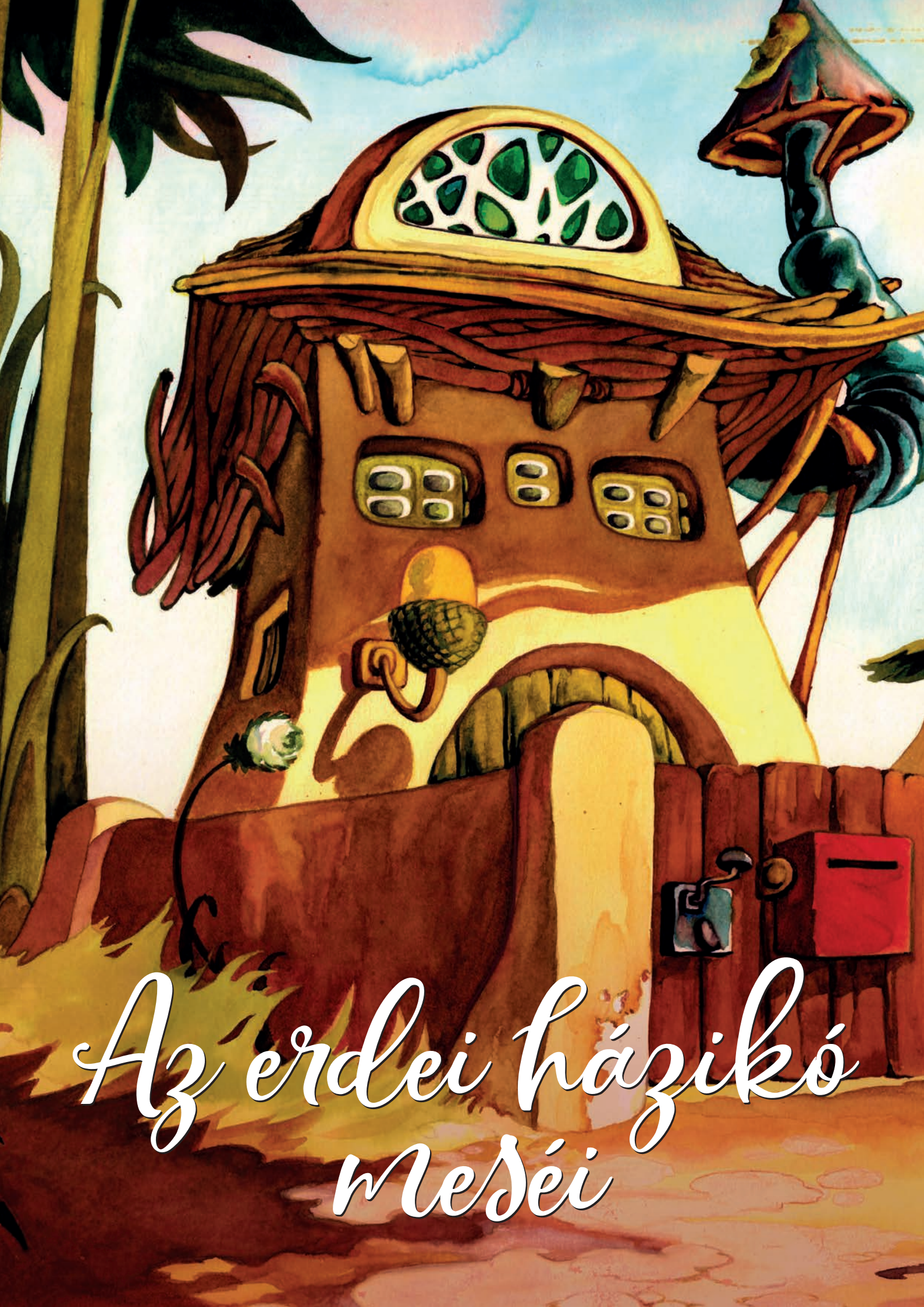

*Az erdei házikó
meséi*

Kedves Olvasók!

Fogadjátok sok szeretettel a Magyar Telekom által meghirdetett „Erdei házikó” meseíró pályázatra beérkezett mesékből készített gyűjteményt.

Az elektronikus mesekönyvet forgatva egyszerre élvezheti az egész család az erdei házikó gyermekek által megálmodott mesevilágát, bárhol, bármikor.

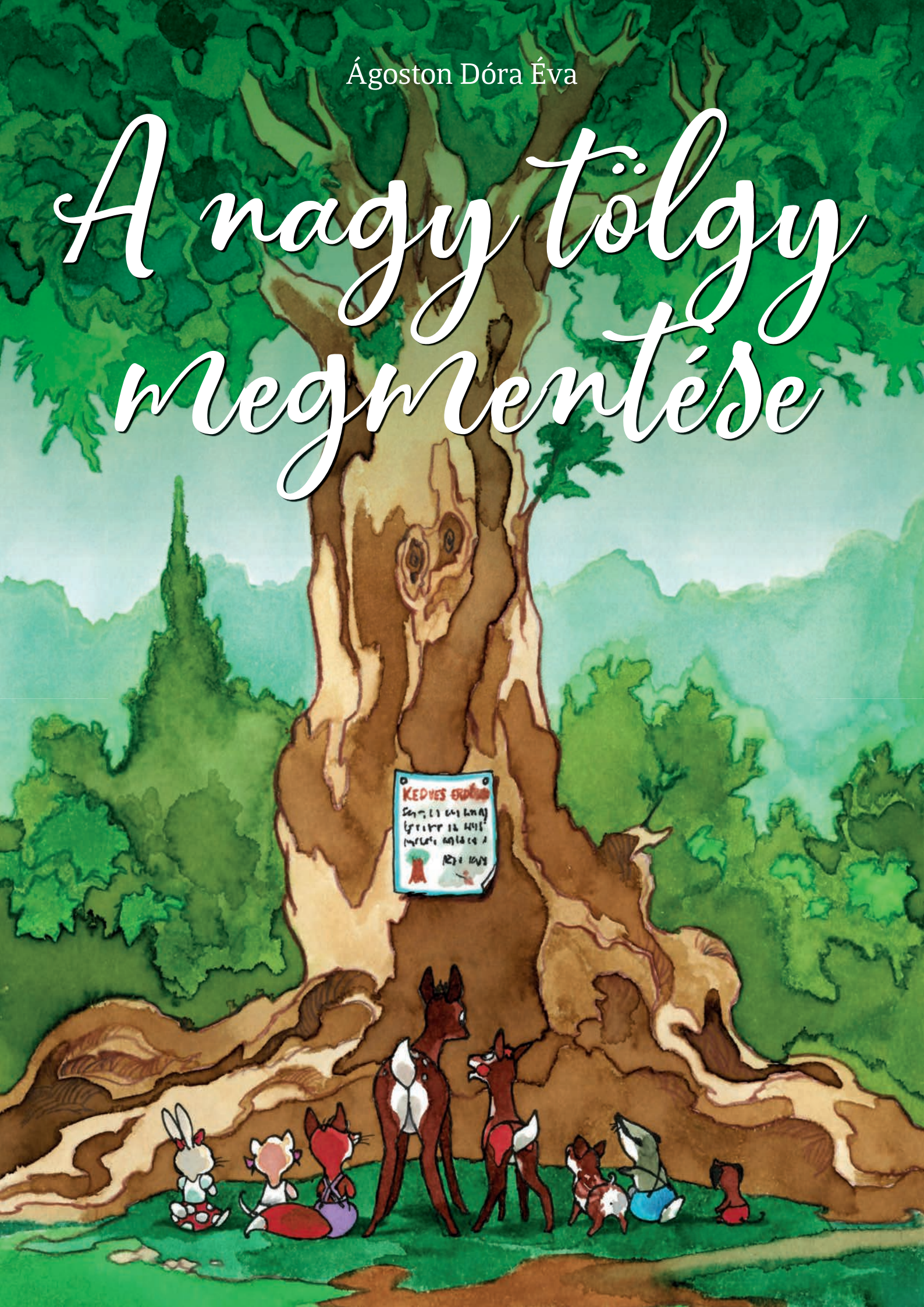
Jó szórakozást kívánunk!

Magyar Telekom

Telekom. Komolyan vesszük a digitális felelősségünket.

Ágoston Dóra Éva

A nagy tölgy megmentése

Egyszer régen, nagyon régen, állt egy erdei házikó a kerek erdő közepében, annak a legsűrűjében. Közöséges kunyhónak tűnt, de valójában a falak takaros kis belsőt rejtettek. Itt élt Sára, a kecske, Lili, az őz, Zoé a cica és Szonja, a nyúl.

Egyik nap, amikor hazafelé tartottak az iskolából, ismerős hangra lettek figyelmesek. Lili összeráncolt szemöldökkel kérdezte:

– Ugye jól hallom, hogy ezek a fiúk?

És tényleg... éppen Vakkancs, a kutya kiáltott fel:

– Végre itt a nyári szünet!

– Végre kipróbálhatom az új gördeszkámat! – tette hozzá Robi, a róka.

– Alig várom, hogy barkácsoljak! – ábrándozott Bálint, a borz.

A lányok ekkor kidugták a fejüket a bokorból, és Lili közbeszólt:

– Én legjobban pihenni szeretnék otthon!

– Ti meg itt hallgatóztok? – kérdezte Robi.

Lili már nem tudott válaszolni, mert Bálint kiáltott fel:

– Nézzétek csak! Egy plakát a nagy tölgyről... vajon mit akarnak?

– Lehet, hogy éttermet akarnak építeni... – kezdett örülni Ubul, a kismalac, de arcáról gyorsan lefagyott a mosoly, amikor a többiek egyszerre szólták le:

– Persze, te csak a hasadra tudsz gondolni!

A plakáton ez állt:

– Jaj ne! Most mit csináljunk? – kérdezte Marci, a keverékkutya.

– Siessünk a tölgyhöz! Meg kell akadályozni! – vette át az irányítást Vakkancs.

Az ő vezetésével elmentek a tölgyhöz. Vakkancs egy okos és bátor kiskutya, korábban egy vadász mellett élt, de amikor az egyszer megfenyítette, elszökött tőle. Azóta él az erdőlakókkal, akik bátorságáért felnéznek rá.

A kis társaság egy ösvényen, fák, bokrok mellett haladt el, míg egyszer csak kiértek egy tisztásra, aminek közepén egy gyönyörű, vastag törzsű fa állt: a nagy tölgy. Körülötte ezer színes, illatos virág.

Hirtelen mindenki meghatódott és pityeregni kezdett,

majd felidéztek, hogy milyen fantasztikus a nagy tölgy! Vakkancs pityeregve így szólt:

- Én legjobban csúszdázni szerettem a törzs repedésein.
- Mekkoraikat ugrattam a deszkámmal a kiálló gyökereken! – emelte ki Robi.
- Imádtunk Zoéval a kinyúló faágakon hintázni – emlékezett Szonja.
- És milyen csodás a kilátás a fa tetejéről – tette hozzá Zoé.
- Ebéd után, tele hassal, de jó az árnyékában hűsölni – szólt korgó hasára gondolva Ubul.
- Ubul! Már megint a hasadra gondolsz! Nemhogy inkább a tölgyre, aminek az ágain

olyan jó volt mászkálni – szólt felháborodottan Zoé.

- Hahó! Ébresztő! Tudom a megoldást! Kalandpark! – kiáltotta vékony hangján Szonja.

A kis barátok kérdőn néztek egymásra, végül Bálint értetlenkedve kérdezte:

- Kalandpark??? Mit segíthet rajtunk? Nincs időnk játszani!!!
- Dehogy, te butus! Nem kell kivágni a fát, ha kalandparkot építenek rá! – magyarázta Szonja.

Már mindenki értette, hogy Szonja mire gondol.

- Remek ötlet! – helyeseltek a többiek.

Ekkor Vakkancs megint átvette az irányítást.

- Indulás az Erdő Igazgatósághoz!

Ahogy mentek az ösvényen, különös hangra lettek figyelmesek.

- Na..na..na....Hmmm...

- Hát ez meg ki lehet? – röffentette Ubul.

– Nézzétek! Ott egy árny! – pillantott meg egy sötét foltot Lili a földön. – Talán... – de már nem fejezhette be, mert odaért a „titokzatos lény”.

- Sziasztok, gyerekek! – köszöntötte őket az igazgató.

- Ó! Igazgató úr! Pont önt keressük! – kiáltották egyszerre a gyerekek.

- Igazán? Akkor ki vele! Mit szeretnétek? – kérdezte mély hangján az igazgató.

A gyerekek töviről-hegyire elmesélték a történetet, végül Vakkancs fejezte be:

- Arra gondoltunk, hogy hasznossá válik a tölgy, ha kalandparkot építünk köré.

- Háát... Ez remek ötlet! – és az igazgató elrohant.

Másnap az állatkák csengőszót hallottak az erdei kunyhóban. Ott vendégeskedett a lányoknál Robi, Bálint, Vakkancs, Marci és Ubul.

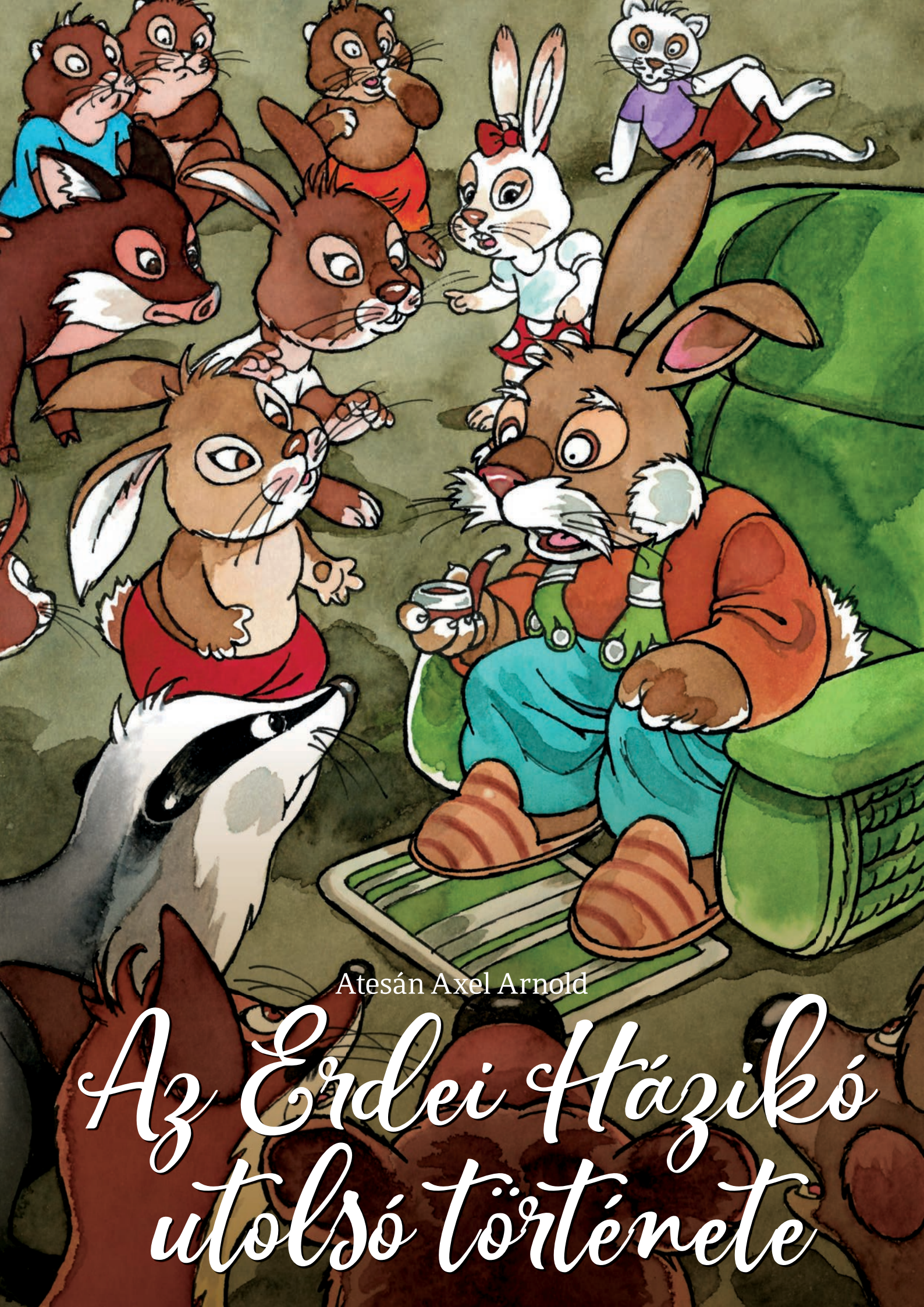
- Nyitom – szólt Lili. – Nini, igazgató úr!

– Rossz hírem van gyerekek. Sajnos az Erdei farengők csapatának egy része megbetegedett, pontosabban a mókusok, így nincsenek elegendően a munkához.

Egyszer csak Tomi hangjára lettek figyelmesek:

- Álljunk be mi a mókusok helyett!

Mindenki örömmel fogadta Tomi ötletét és az egész nyár szorgalmas munkával telt. Mire elkezdődött az iskola, elkészültek a feladattal. A Nagy Tölgy kalandparkként ragyogott az erdő közepén.

Atesán Axel Arnold

Az Erdei Házikó utolsó története

Egyszer volt, hol nem, egy Erdei Házikó. Ennek a házikónak különleges tulajdonsága volt, az, hogy zengett a meséktől. Ezeket a meséket egy sokat látott öreg nyúl, Nyulas Nándor regélte. Azok, akik az erdőt körbeölelő pusztán, azon belül is, akik a faluban éltek, szívesen hallgatták őt, mivel a történeteket kiválóan adta elő, szinte átélték a kalandokat.

Mind a felnőtteknek, mind a gyerekeknek, korosztálytól, s attól függetlenül is akadt história. A komoly és izgalmastól, a tanítójellegű és tanulságosokon át, egészen a humoros és egyszerű mesékig.

Egy szó, mint száz, az ottani szórakozásnak egyik jelentős része volt az Erdei Házikó – azért írandó nagy betűvel, mert ezen kívül nem volt más ház az erdőben, ennek okán a falu lakosai így hívták.

Egyik nap, amikor Nyulas éppen végére ért egyik történetének, mondandója volt a kisállatoknak. Mielőtt közölte volna, hallatott egy sóhajt.

– Nos, gyerekek, most, hogy befejezem mai mesémet, mondani szeretnék valamit.

– Mit, Nándor bácsi? – kérdezte Róka Rudolf.

– Azt, hogy nemsokára egy hosszú útnak fogok nekiindulni, ahonnan nem jövök vissza.

Pár meglepődött lélegzet, s a gyerekek egy állatként:

– Ne! Miért?

– El fogom magyarázni, de előbb hívjátok össze a falubelieket, most! Van egy történet, amit még el akarok mesélni.

Nem véletlenül mondta azt, hogy most hívjanak össze mindenkit. Olyan délután három óra tájban járhatott az idő, ilyenkor senki se legelészett, senki se vadászott. Ezek a semmittevés percek voltak. Amint sorjában betértek az állatok az Erdei Házikóba, mind a harminc lakos – akiket Nándor egyesével köszöntött –, a ház ura beszélni kezdett:

– Köszöntök mindenkit. Most, hogy így összegyűltünk, idehívattalak titeket, el kell, hogy mondjam, hamarosan hosszú útnak fogok indulni, ahonnan nem térek vissza.

Mihelyst ezt kimondta, egyből nekiállt a tömeg sutyorogni. Meglepő, de javarészt csak a felnőttek, mivel a gyerekek egy része hallotta a hírt, csupán arra vártak, mi az indok rá. Nándor úgy volt vele, megvárja, míg elcsöndesedik a sokaság, de egy lurkó azt gondolta, megkérdezi tőle a miértet.

– Miért is? – kérdezte az ifjonc, aki mellesleg Bakos Beatrix.

– Kezdjük ott, hogy – kezdte fennhangon! Ebben a pillanatban az állatok ránéztek – ...az utóbbi időkben nosztalgiáztam egyet, ezzel együtt rájöttem pár dologra. Az egyik a hosszú ittlétem. Csodálatos volt, amikor itt letelepedtem, és hallgatókra találtam, akik meghallgatták a meséimet, akikkel jól el tudtam beszélgetni, akik miatt fontosnak éreztem magam, mert mindnyájukat tudtam szórakoztatni, ezt a kis tömeget. Egyszerűen fantasztikus volt! – A társaság erre rámosolygott. – No, de erre csak kitértem. Nos, a másik, amire ráeszméltem, hogy régen mennyit utaztam. Megannyi helyet megjártam már, sok szépet láttam, rengeteg történetet hallottam, s átéltem, és ez nekem hiányzik. Tudom, ez egy picit önző, viszont nem is ezért akarok útnak indulni, hanem mert elfogytak a történetek. Eddig mindig magától jött egy-egy, nem kellett magamat megerőltetni, hogy eszembe jusson egy mese. De most, amikor életem régtörténeteit néztem, felismerem, ennyi volt. Nincs több történet itt – s ujjával a fejére bökött. – Erre lenne megoldás, ha útra kerekednék, új regéket szerezve, így többet tudnék regélni, és magamnak is eleget tennék.

– De, ha történetgyűjtésért megy, miért említette kétszer is – emelte ki a megszólaló, – hogy örökre elmegy? – tette fel a kérdését Pocok Platón. – Hisz könnyen vissza tud jönni, mesékkel teli fejjel!

– Hm. Egy picit félrefogalmaztam mind a két alkalommal – mondta Nándor rátéve egy kis hangsúlyt. – Akkor nem „olyan útnak fogok indulni, ahonnan nem térek vissza”, hanem egy olyannak, ami után többé nem itt fogok letelepedni, feltéve, hogy sokat utazok. Macerás lenne hosszabb távra egyhelyben maradni, utána meg felkapni mindent és továbbindulni. Természetesen vissza fogok jönni még mesélni, jegyzem meg. másoknak is fogok mesélni. Nos, azért, hogy azzal zárjam, amivel lényegében ittlétemet elkezdtem, egy történetem még van:

„Egyszer volt, hol nem volt... – Óh, igen, a klasszikus egyszer volt, hol nem volt. Falubeliek tudták, ezután mindig jó dolog jön. Egy picit elkeserítő ugyan, hogy egy ideig utoljára hallják. – volt egyszer négy nyúltestvér. Őket Nikolettnek, Norbertnek, Niobénak és Nándornak hívták. Miután felnőtté cseperedtek és kirepültek a szülői házból, a testvérek együtt maradtak. Ezután tizenhárom esztendő telt el úgy, hogy a nyulak élete utazásból állt. De nem csak céltalanul bolyongtak ők, volt egy nagy céljuk: eljutni egy messzi-messzi helyre, a tulipánok földjére. Kiskorukban álmodtak róla, nagykorukra pedig meg akarták valósítani. Az első évek az odavezető út megtalálásáról szóltak, melynek gyümölcse egy térkép lett a hatalmasok népétől – ezek az emberek voltak. Elolvasni ugyan nem tudták a rajta lévő írásokat, de sokat segített rajtuk az legalább, hogy tudták, milyen irányba kell menniük. Elindultak hát a földjükről, föl északnyugatnak. Ezután következett tíz év kószálás, míg el nem jött a tizenharmadik év, amikor már-már határán voltak céljuknak, de közbejött valami.

Egy igazán erőteljes tél volt az akkori. A testvérek nem voltak restek, az ősz hidegsé-

gét már érezték, kemény tél lesz, s nekiálltak az üregásásnak, mert egyébként az enyhébb teleken vállat vonva továbbutaztak. Sietniük kellett, különben a tél utoléri őket, ezért megosztották maguk közt a munkát. Egyikül ételt gyűjtött a közeli erdőből, kettőjük üreget ásott, míg a negyedik a környéket járta esetleges veszélyek után kutatva. Az idő sanyargatta a nyulakat, már a hó is elkezdett szálingózni a levegőben. Szerencsére időben be tudta fejezni mindenki a saját munkáját, már csak egy-két finomítás maradt. Nándor, mivel nem akadt semmi dolga, éppen az erdőben mendegélt, amikor robbanás hallatszódott a közelből. Egy pillanat, s Niobé pattant elébe, lábán véres seb táton-gott. Lihegve ejtette ki a következő szavakat: >>Vadászok jönnek! A hatalmasok népe!<< A nyulak futásnak eredtek, viszont nem tudtak nagyon gyorsan menni, mert Niobé lába megsérült, egyébként fürgén lehagyták volna a vadászokat. De már közel volt az erdő széle, elérhették az üregüket. Körülbelül tizenöt méter volt hátra. Kiértek. Nándor leereszkedett a lyukba, hogy lehúzza testvérét, hisz ő nem tudott mászni, amikor Bum! Elrepült Niobé, s holtteste huppant a földön, egy vadász követte őket. Nándor könnyes szemekkel húzódott vissza, tudta, itt nincs mit tenni. Amikor leért Norbert, és Nikolett megkérdezte tőle, hogy mi történt, s elmondta azt, ami az előbb zajlott le. Amikor testvé-rük halálát említette, ők némán fogadták a hírt. A nap további része a gyász csöndjében telt el.

Megvárták, míg a vadászok és a tél ostroma véget ér, aztán továbbmentek, csakhogy szétváltak. Ugyanis tudták, hogy Niobé nélkül nem ugyanaz az útjuk, hisz a nagy céljuk, a közös céljuk volt, és így, mivel elesett közülük egy, egyesével elindultak különböző uta-kon, különböző irányba.

Valamelyikük eljutott-e a tulipánok földjére? Nem tudom, de azt tudom, Nándor abba az irányba ment, ahonnan ők jöttek. Egész visszaúton azon gondolkodott, mi legyen most? A testvérei sincsenek már mellette, és el is akarta felejtetni azt, ami a halált illeti. Mindezekért magát okolta, és felesleges kérdések merültek fel benne: „Miért nem húz-tam be gyorsabban? Miért nem futottunk gyorsabban? Számára az volt a megoldás, hogy letelepszik egy helyre, és ott marad egy időre, mert így meg tud nyugodni az elméje, s mivel az utazásról testvérei jutnak eszébe, s így Niobé elvesztése, lemond ezekről. Kár, ugyanis számtalan élménytől fosztotta meg magát, csak azért, mert a múlton rágódott egy olyan dolog miatt, amiről tán nem is tehet, és egyébként is úgy történt volna. Melles-leg az erdőben való letelepedés után olyan állatokra talált, akik a meséit szívesen hallgat-ták. Innen pedig a történet ismerős lehet.”

A lehet szó után csönd termett a kis házikóban, melyet Farkas Frederick meg is tört.

– Nándor miért érezted azt, hogy ezt a mesét el kell nekünk mondanod?

– Azt éreztem, ki kell adnom magamból ezt a történetet. Dühös voltam magamra ami-att, hogy önvalómat hibáztattam a törtétekért, és emiatt megfosztottam magamat számtalan lehetőségtől. Egyébként mindig kérdeztétek, honnan jöttem, honnan van ennyi

történetem, így most elmondtam, meg indok is arra, miért akarom megkeresni a testvéreimet... No, vége a mondandómnak, és ennek a „gyűlésnek” is. Végszóként meg szeretném köszönni azt, hogy ennyi éven keresztül itt voltatok, és hallgattátok a meséimet. Fantasztikus volt.

– Nándor, ha szabad megtudnom, mikor fogsz indulni? – tette fel a kérdését az egyik állat a tömegből.

– Holnap, kora reggel. Úgy tervezem, ma összepakolok, másnap útra kelek. De amondó vagyok, ne húzzuk egymás idejét, nekem pakolnom kell, nektek is biztosan akad más dolgotok. Viszlát, barátaim!

Az állatok kivándoroltak az Erdei Házikóból.

Nándor ott állt a faluszélen kora reggel, arra várva, hogy elbúcsúzzon az állatoktól. Egyhamar megérkeztek mindahányan. El is köszönt hát Nyulas Nándor:

– Ég veletek!

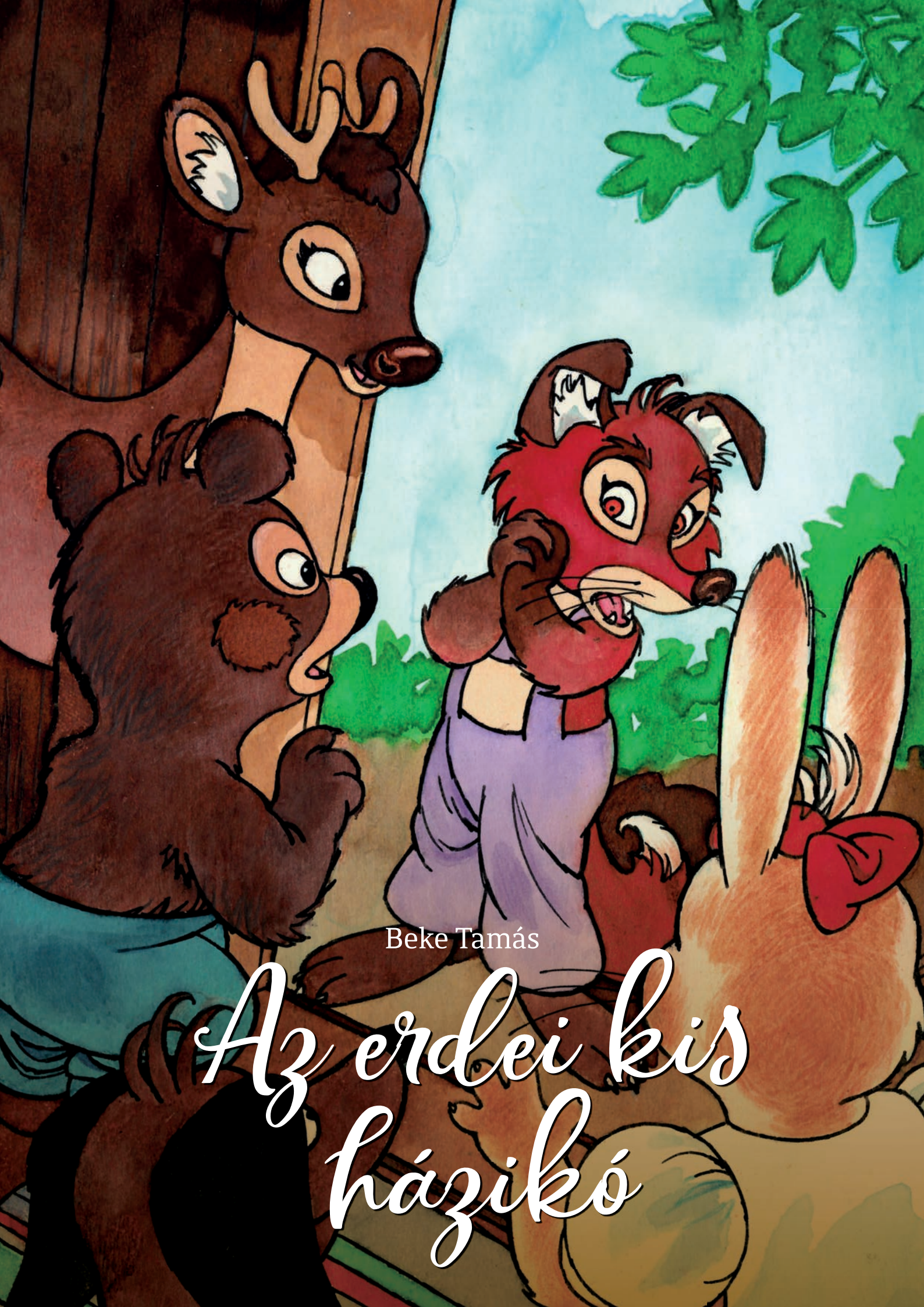
Sarkon fordult.

– Várj Nándor! Nem akarlak megsérteni, de nem vagy te egy kicsit öreg utazásokhoz? – kérdezte Vaddisznó Viktória. Nándor erre a kérdésre kuncogott.

– Ha tudnád, valóban hány éves vagyok, sokkal jobban félténél.

Ezután újfent sarkon fordult, s elindult a messzi horizont felé.

Ezzel egy fejezet véget ért az állatok életében, de mi történt velük ezután? Egyesek Nándor példáját követve hatalmas utakat tettek meg, s némely állat többet utazott be, mint Nándor és testvérei az alatt a tizenhárom év alatt. Nándor, ahogy ígérte, visszatért többször is, s első alkalommal elmondta, céljai sikerültek egytől-egyig, s minden alkalommal volt mesélnivalója.

Beke Tamás

Az erdei kis házikó

*Hol volt, hol nem volt, az erdő szélén volt egy
icike-picike házikó. Egy nap arra járt a kismalacka.
Malackának éppen nem volt hol aludnia. Bekiáltott:
„Hahoooo, lakik itt valaki?” Mivel nem válaszolt senki,
beköltözött a takaros kis házikóba.*

Másnap arra járt a kiskecske, neki is megtetszett a házikó. Megkérdezte a malackát nem lakhatna-e ott. Malacka nagyon megörült, hogy lesz, akivel játszódjon.

Telt-múlt az idő, és lassan beköltözött az erdő többi lakója is. A ravasz róka, a kiscica, a mosómedve, a rénszarvas és a nyuszi is.

Malacka volt a házigazda, mert ő találta meg a házikót, így hát kiosztott mindenkinek egy feladatot. A mosómedvének jutott a felmosás, a cicának a főzés, nyuszinak a rendrakás, a rénszarvas gondoskodott a ház körüli tennivalókról. A rókának a porszívózás jutott. A malac az elromlott dolgokat javítgatta.

Mindenki elvégezte a feladatát, a rókát kivéve. Teltek-múltak a napok, és egyszer csak arra lett figyelmes a mosómedve, hogy a házban egyre nagyobb a por.

A róka egész nap csak szunyókált, és nem végezte el a munkát. A többi kisállatnak elege lett ebből.

Megkérték hát, hogy költözzön el a házból.

A róka összepakolt és elhagyta a közös lakot.

Éjszaka nagyon hideg lett, beköszöntött az ősz, fújt a szél és esett az eső.

A róka egy elhagyatott odút talált, gondolta, majd ott meghúzza magát. Igen ám, de az odú nagyon hideg, nedves volt. Reggelre pedig nagyon korgott a róka pocakja, „ideje enni valamit” – gondolta. De sajnos nem talált semmi ennivalót. Estére éhesen, vizesen újra visszahúzódott az odújába. Nehezen tudott elaludni, mert nagyon korgott a bendője.

Álmában újra az erdei kis házikóban lakott, volt mit enni, és meleg is volt.

Amint megvirradt, gyorsan szaladt is az erdei kis házikóhoz, bocsánatot kért a többi állattól, és megígérte, hogy ezentúl ő is kiveszi a részét a munkából.

Az állatok visszafogadták, és boldogan éltek, amíg meg nem haltak.

Bereczki Dóra

A barátság kulcsa

*Egyszer volt..., állj! De hiszen ez nem egy
Óperenciás tengeren túli kaland! Igaz minden szava!
Itt zajlott elejétől végéig, Ebugatta valamennyi
lakójának szeme láttára.*

A város határában, az illatos akácerdő szélén állt egy házikó, abban lakott tíz kis csemete: Nudli, a kutya, Röfi, a malac, Barni, a másik eb, Mézi, a mackó, Boldi, a borz, Roli, a ravasz róka, Kálmi, a kecske, Bambi, az őzike, Cirmi, a cica, és Nusi, a nyuszi: ők a mesebeli ház mesés lakói. Értitek, ugye? Kutya és macska, róka és nyúl nem voltak mindig esküdt ellenségek; nem lett egyikből a másik sovány vacsorája – tudtak és akartak is egymás mellett élni, meghitt barátságban.

Amikor a kis pénzüket összegyűjtötték a takaros kuckóra, azt hitték, a béke szigete lesz. Nem sejtették, mekkora kalamajka keveredik. Ám alighogy beköltöztek – épp csak helyére került az utolsó kancsó és könyv –, elhangzott az a bizonyos, mindent felforgató kérdés Röfi szájából: vajon kinél legyen a ház kulcsa?

Nudli éppen moziba ment, Röfi szaunázni igyekezett, Barni a borbélyhoz kapott időpontot, Mézi mézért sietett, Boldi parfümöt válogatott, Roli terepfutásra készült, Kálmit logopédus kezelte, Bambi éppen orvosra várt, Cirmi sajtortáért rohant, Nusi répát ásott. Mivel teljes biztonsággal senkire sem lehetett a kulcsot bízni, el kellett döntení, hol őrizték a jövőben. Ott, ahol illetéktelenek nem férnek hozzá, ők tízen azonban biztosan megtalálják.

– Tegyük a virágcserepbe, erre úgysem jár egy lélek sem, vagy ha mégis, arra úgysem gondol! – vetette oda Barni.

– Jó ötlet – lelkesedeztek a többiek.

Így is lett: amikor a kis lakók elindultak a maguk dolgára, az utolsó a megbeszélt helyre rejtette a kulcsot. Ám egy este, láss csodát – de ne szépet, hanem rettentő szörnyűt! –, a kulcsnak nyoma vészett. Miután az állatok dühösen egymásnak estek, és repültek a kalapok, zúgtak a szitokszavak, megbeszélték, hogy mindenki a maga legfőbb erejét veti be a kulcs keresése érdekében. A cica ügyesen felugrott az ablakpárkányra, majd a kémény peremére, de nem tudott bejutni a házba. A kutyák hosszan szimatoltak, de elvesztették a kulcs nyomát. A medve rettentő erejével már-már betörte volna az ajtót, de Roli akkor elé állt:

– Csak a testemen keresztül! Fél éven át küzdöttem vele, hogy centiméterre pontosan a helyére kerüljön, te meg be akarod zúzni!

– Még mit neeeem! – ripakodott Mézire Kálmi, a kecske is.
– Mindannyian keményen dolgoztunk: Boldi a padlót fényezte, Barni az ereszt igazította, én a kéményt raktam, nem tehetjük tönkre egy pillanat alatt a saját munkánkat!

A vitának Cirmi vetett véget:

– Menjünk Ebugattába, ott biztosan találunk zárszakértőt! Elindultak hát a városba, hogy keressenek egy jó lakatost, akinek segítségével bejuthatnak az otthonukba, de a hentestől a fűszeresig, a szabótól a pékig mindenféle mesterre bukkantak, lakatos viszont nem került az útjukba. Orrukat lógatva tértek haza.

– A saját portánkon még szét sem néztünk! – kapott a fejéhez Nusi.

– Hátha ott találunk valami nyomot, ami segíthet mihamarabb megtalálni azt, amit keresünk – felelte Bambi.

A ház körüli területet így tízen tíz felé szaladva kutatták át.

– Sehol semmi – búsult Cirmi.

– Ugyan! Sose add fel! – biztatta Nudli.

– Még jó néhány hely van, ahol nem kerestük. Szinte bárhol lehet – nyugtatta magát Bambi.

– És ha valaki ellopta a kulcsot? – szomorodott el Barni.

Az állatok erre összerendeztek. Végig akarták kérdezni az összes erdőlakót. Esetleg láttak-e valakit ólálkodni a ház körül, feltűntek-e idegen, sötét alakok, akik Ebugattából tévedhettek erre. De az illatos akácerdőben senkit sem találtak otthon.

– Gyanús, feleeeettébb gyanús – mekegte Kálmi.

Roli, aki nem csak ravasz, de eszes is volt, így okoskodott:

– Mi van, ha se az erdőlakók, se a kulcs nem tűnt el valójában? Előfordulhat, hogy valamenynyien odabent vannak!

Az állatok felsorakoztak a bejárat elé, majd Nudli egyszerűen bekopogott. Pár pillanat múlva az ajtó kinyílt, mindannyian csak ámultak-bámultak: odabent nagy meglepetés, díszes vacsora fogadta a tíz barátot. Az erdő lakói titokban készültek e nagy napra, így ünnepeelve meg, hogy éppen egy éve költözött a tíz csemete a házba. S hogy honnan szerezték meg a kulcsot? Pofonegyszerű. Ahogy az emberek java, az állatok nagy része is a virágcserepbe vagy a lábtörlő alá dugja, így nem volt nehéz dolguk, hiszen csak két helyen kellett megnézniük, s máris sikerrel jártak.

A mulatság napfelkelteig tartott az illatos akácerdő szélén, s reggelre az is kiderült, a záraikon kívül a barátságoknak is van kulcsa. Csak meg kell találni.

Czifra Benedek

Erdei házikó és állatai: A szeretet ereje

Egyszer volt, hol nem volt, még az Óperenciás-tengeren is túl, egy különös kis erdő közepén egy csodálatos erdei házikó. Alig volt nagyobb, mint egy szép piros kalapos gomba, mégis nagyon sokan elfértek benne.

Egy varázsházikó volt, lakói koboldok, tündérek és aprócska kis állatok, akik szép ruhában jártak, embernyelven beszéltek, titokzatos kis lények, akiket mindenki szeretett, mert barátságosak és segítőkészek voltak.

Egyszer egy napon egy kislány eltévedt az erdőben, nagyon megijedt szegényke, hogy már soha többé nem talál haza. Séta közben odakeveredett ehhez az aprócska erdei házikóhoz, majdnem rálépett, amikor egy vékony kis hang megszólalt:

– Ne lépj rá kérlek!

A kislány nem látott senkit, fürkésző tekintettel kereste, hogy honnan jön ez a kedves hang, akkor pillantotta meg a picuri házikót, ami mellett egy pöttömnyi medvebocs állt.

– Köszönöm, hogy vigyáztál a házikónkra – szólalt meg a medvebocs, s rámosolyodott a kislányra. – Mi szél hozott erre? – érdeklődött a medvebocs.

A kislány nagyon meglepődött, sosem látott még ilyen furcsa házikót, s ennyire apró medvebocsot. Először nagyon furcsállta a dolgot, de hamar túltette magát rajta, boldog volt, hogy nincs már egyedül. Elmesélte, hogy a folyóparton játszott, amikor meglátott egy aranyos kismókust, utána iramodott, azt remélve, hogy megsimogathatja, s közben észre sem vette, hogy milyen messzire merészkedett a sűrű erdőben.

Próbált visszatalálni, de olyan egyforma volt minden, hogy eltévedt. Azon sírdogált, hogy jut most így haza.

A kis medvebocs meghallgatta a bánatát, s azt mondat a kislánynak:

– Ne sírdogálj, nincs mitől félned, maradj velünk éjszakára, holnap pedig segítünk neked hazajutni.

A kislány megköszönte a kedvességét, de nem értette, hogy tudna náluk maradni éjszakára, hisz ő hatalmas ahhoz az aprócska házikóhoz képest.

A medvebocs megnyugtatta, hogy ez nem gond, s megkérte, hogy hunyja be a szemét.

– Most már kinyithatod, mondta a bocs.

Amikor kinyitotta a szemét, épp olyan picike volt, mint a medvebocs, s egy sereg aprócska állat és tündérgyerek vette őt körbe.

Mindenki körülötte sürgött-forgott, szerették volna, hogy jól érezze magát náluk. Megnyugtatták, hogy csak egy éjszakára marad ilyen apró, holnap újra visszaváltozik akkorrává, amekkora előtte volt.

Mindenféle finomsággal kínálták meg, minden olyan különleges és varázslatos volt.

Megkérték, hogy meséljen magáról, a kislány örömmel számolt be nekik mindenről, amitől nagy honvágya támadt, s megint eszébe jutott, hogy eltévedt.

Ekkor lépett a szobába egy aranylóan csillogó tündérlány, aki kedvesen rámosolyodott, s azt mondta:

– Ne aggódj Kedvesem, holnap újra otthon leszel!

A kislány nem értette, hogy lehet ebben ennyire biztos a kis tündér, de nem aggódott többé, azt érezte, hogy igazat mond, s melegség töltötte el a szívét.

Mindenki nagyon boldog volt, vidám történeteket meséltek egymásnak, kiültek a ház mellett futó aprócska patak partjára, s onnan nézték a csillagoktól ragyogó égboltot.

Sokat kacagtak és mókáztak, amitől nagyon elfáradtak, bementek a házba, s lefekvéshez készülődtek. Odavezették a kislányt egy kicsi ágyhoz, az ágynemű olyan illatos volt, mint egy virágzó rét, s pihe-puha mint a bársony.

Amikor leheveredett, a kis tündérlány lépett oda mellé, s a kezébe adott valamit, majd azt mondta:

– Szeretném neked adni ezt a különleges talizmánt, ami minden nap teljesíti 3 olyan kívánságot, amit szeretetből kívánsz. Ha önző dologra használod, akkor elveszíti az erejét, s többé nem kívánhatsz tőle semmit. Becsüld meg, s vigyázz rá, ha tiszta szívvel használod, akkor csodákra leszel képes vele.

Ezután azt kérte a kislánytól, hogy tölts fel szeretettel a medált, s kíváncsion valamit elalvás előtt, majd jó éjszakát ajánlott és ott hagyta.

A kislány nagyon elcsodálkozott ezen. Miközben azon tűnődött, hogyan tudná ő szeretettel feltölteni a talizmánt, észre sem vette, hogy egy aranyos kiscica álldogál az ágya mellett.

A kiscica látta, mennyire tanácstalan, segíteni szeretett volna neki, ezért a következőt javasolta a kislánynak:

– Gondolj valakire, akit nagyon szeretsz, ez az érzés feltölti majd a talizmánodat szeretettel, utána pedig gondolj arra, amire a legjobban vágysz, de vigyázz ám, hogy mit kívánsz!

A kislány megköszönte a jó tanácsot, behunyta a szemét, s arra gondolt, amit a világon a legjobban szeretett, az édesanyjára. Próbálta felidézni, hogy milyen jó érzés mindig a karjaiban megpihenni; miközben édesanyjára gondolt, szeretet öntötte el a szívét, amittől a medál rózsaszínűre változott, s halk csilingelő hangot hallatott.

Azt mondták a körülötte lévő aprócska kis erdei állatok, hogy így jelzi a talizmán, amikor megtelik szeretettel. „Amikor ezt a hangot hallod, kívánhatsz egyet. Olyat kérj, amit szívedből szeretnél!” – emlékeztették rá újra.

A kislány ismét behunyta a szemét, s arra gondolt, amire abban a pillanatban a legjobban vágyott. Szerette volna az édesanyját jó szoroson átölelni.

Ezzel a gondolattal aludt el ezen a különös éjszakán.

Reggel, amikor kinyitotta a szemét, nyoma sem volt az aprócska erdei házikónak és a fura kis állatoknak, tündéreknek, koboldoknak, otthon ébredt fel a saját ágyikójában.

Felpattant gyorsan, s a nyakába ugrott az édesanyjának, annyira boldog volt, mert valóra vált az álma, az édesanyja is nagyon boldog volt, hogy mennyire szereti őt a kislánya.

A talizmánt nála hagyták emlékbe, hogy sohase felejtse el, mekkora ereje van az igaz szeretetnek.

Azóta is nagyokat álmodik, s mindig hálás szívvel gondol új barátaira, amiért megtanították őt erre a csodára.

Szép álmokat gyerekek!

Fritsi Bertalan

Az erdei házikó

*Egyszer hol volt, hol nem volt, a Lombos Erdő közepében
élt egy nyest. Ez a nyest mindent el akart rontani.
Mindenkit összeveszített, mindenkit átvert, és utálta
a boldogságot. Nem tűrte, ha más is örül, úgy gondolta,
akkor lesz vidám, ha senki más nem az.*

Egyszer épp földalatti üregében ücsörgött, és a derűjelző távcsövén matatott unottan ujjaival, amikor az villogni kezdett.

– Na, ne! Még vidám valaki az erdőben?! – fújt egyet mérgesen és belenézett a gépezetébe.

A derűjelző távcső azonnal mutatta, hol vannak még boldog állatok. A nyest egy kis házat látott. Már ettől is hányingere lett. A ház teteje mohás ágakból épített, rendezett háztető volt. Hosszú kémény nyúlt ki belőle, tetején egy felirattal: Zuzmó utca 7.

– Zuzmó utca hét! Vajon miért a kéményen van a tábla? – morfondírozott hajlékony emlősünk. – A kerítés frissen festve, világos barna – figyelte tovább a nyest. – És az ajtó előtti lábtörlőn pár betű. Nézzük csak! „Isten hozott, gyere be nyugodtan.” Na, most már rosszul is vagyok!

Ekkor vette észre, hogy egy róka ballag az úton, mögötte egy mosómedve, őt követve pedig egy őz. A róka kosarat, a mosómedve zsákot, az őz pedig rőzsét cipelt. Benyitottak a ház ajtaján.

– Á, végre ideértetek! – fogadta őket egy vaddisznó. – Mekk már elkészítette a vacsorát.

– Eredjetek beljebb – mekegte bentről egy hang, Mekké, a kecskéé.

– Már nagyon megéheztünk – mondta a mosómedve, és a rókával bement a házikóba.

– Én még hátramegyek, és ezt a sok tűzifát lerakom a kertbe! – kiáltott az őz, és becsukta az ajtót.

A nyest döbbenten nézett maga elé. Ezek együtt élnek... boldogságban! A földre rogyott.

– Hogy vesztsem össze őket? A derűjelző azt is jelzi, hogy ezek szeretetben élnek együtt, még hozzá nagyon nagy szeretetben. Na, nézzük csak, miről beszélgetnek ezek az undorító állatkák! – zöld szemét a távcső végére nyomta.

Már az őz is ott ült, ott bent a házikóban, egy zöld széken, és kanalazta a makklevest.

– Hogy ment a munka a tisztáson? – kérdezte a vaddisznó.

– Nem volt semmi különös – válaszolta a róka, majd felhörpintette a gesztenyelevet a fapoharából.

– Igazán finom ma a leves, Mekk – mondta az őz.

– Persze, verhetetlen e leves!

- És szerinted, Csíkos? – kérdezte az őz a mosómedvétől. – Csíkos! Hahó!
- Mi, hogy? Jaj, bocsi, megint elgondolkoztam!
- Miről?
- Hát a tengerpartról! Bármit odaadnék, csak hogy elmehessek egyszer oda!
- Én is! – kiáltott a róka, akit Vörösnek hívnak.
- Én is! – kiáltott az őz, akit Pettyesnek hívtak.
- Én is! – kiáltott a vaddisznó, akit Percesnek hívnak.
- Nekem kellemes lenne! – kiáltott a kecske, akinek már tudjuk a nevét.
- Mi az? Ki megy, hova? – kérdezte valaki a kemence mellől.
- Á, Vakkant, felébredtél? Mi ébresztettünk fel? – kérdezte Vörös.
- Nem, már felkeltem – mondta a kutya, mert ő állt a kemence mellett.
- De tegnap nagyon elfáradtál a munkában, ezért ma úgy volt, hogy egész nap alszol.
- Igen, de amíg ti dolgoztok, és én alszok, hát... az nem túl igazságos.
- De tegnap este is fáradoztál – válaszolta Vörös.
- Jó, de...

A nyest már nem figyelt oda.

– Tehát hatan vannak. Egy róka, egy kutya, egy kecske, egy őz, egy malac és egy mosómedve. És szeretnének elmenni a tengerpartra. Jó, de mit kezdjek én ezzel?

Szomorúan ült le fekete székére. És ekkor eszébe ötlött egy gonosz terv. Elmosolyodott. „Lehet, hogy mégis okos vagyok? De még mennyire!” Azzal felnyitott egy csapóajtót. Először csak a fejét dugta be a lyukon. Körülnézett, aztán egész testével lemászott a szobája alá. Odalent szerszámok, papírlapok, festékek, szerkezetek és álruhák porosodtak a koszos földre hanyva.

Felkapott három kartonlapot, és egy hegyes szöggel négyzet alakú darabokra szabta őket. Összesen ötöt készített. Aztán előkapart egy ecsetet, majd keresett pár festékes fatubust. Festeni kezdte a négyzet alakú lapokat, és dúdolt hozzá egy nótát:

Ma már ezek az állatok
megismerik a bánatot!
Nem lesz több vidámság,
hurrá, ez királyság!
Mindenki szomorú már!

Aztán, amint a festegetést befejezte, felkapta az öt lapot, amelyekre ez volt írva: „Jegyek a tengerre”, és alatta egy homokvár, ami boldogan vigyorog.

– Na, az erdei házikó lakói is utálni fogják egymást – azzal kék ruhát öltött, és a fejére egy fekete kalapot nyomott. – Tökéletesen nézek ki!

Eközben az erdei ház lakói befejezték a vacsorát, és elindultak lefeküdni, csak Vakkant, a kutya evett még. Ekkor valaki kopogtatott.

– Nyitom! – kiáltott Vakkant, és kitárta az ajtót.

Megdöbbszent, amikor egy kék kabátos állatot pillantott meg a küszöbön.

– Jó estét, kutyuska! – köszönt a nyest, mert hogy persze ő volt a kék kabátos.

– Jó estét! Mit szeretne?

– Ó, csak hírt közölnék – válaszolt mézes-mázos hangon a nyest. – De nem akármilyen hírt! Nyertesek vagytok! Én és a barátaim évente megajándékozzuk egy ház lakóit a Lombos Erdőben. Sorsolunk, és ebben az évben a Zuzmó utca 7, azaz ennek a kis házikónak a lakói jöttek ki – hazudta a nyest.

– Köszönjük szépen! És mi a nyeremény?

– Hát jegyek a tengerre! Úgy értem a vonatra, amelyik a tengerhez megy.

– De jó, a barátaim örülni fognak! Még egyszer köszönjük!

– Ó, semmiség! Viszontlátásra! – mosolygott a nyest és odaadta a jegyeket, aztán távozott. Vakkant felébresztette az alvó állatokat.

– Nézzétek, mit kaptunk! Jegyek a vonatra, az erdei vonatra!

– Milyen vonatra megyünk? – ásított Csíkos.

Erre Vakkant kutya elmondott mindent.

– Jegyek merre lesznek? – kérdezte Mekk, aki látni akarta a nyereményt.

– Itt vannak! – mondta Vakkant, és megmutatta a nyest ajándékát.

– De ez nem...

– Ez nem hat jegy, csak öt! – fejezte be a mondatot Perces, a vaddisznó.

– Csak ennyit adott? – kérdezte Pettyes.

– Igen – válaszolt Vakkant. – Az a kabátos valamit elronthatott.

– Akkor valaki nem megy a tengerpartra – ijedt meg Vörös.

– Én biztos megyek! – kiáltott fel Csíkos. – Minden álmom a tenger!

– Én sem maradok itthon! Látni akarom azt a helyet! Meg szeretnék vonatozni is! – mondta Perces.

– Nem leszek e helyen! Megyek veletek! – kiáltott gyorsan Mekk, mert a tenger őt is csábítja.

– Én is akarok menni – így Vakkant.

– Hé, nem hagyhattok itt! – kiáltott Pettyes, az őz.

– De én nem maradok itthon! Nem, nem! – morgott dühösen Vörös.

– Mindenki menni akar – sóhajtott Csíkos. – De csak öt jegy van, mi meg hatan lakunk a házban. Csillapodjunk le és gondolkodjunk!

– Esetleg nem megy el a tengerre jeggyel! – vélte Mekk.

– Hogy mindenki itthon marad? Dehogyan! Én mindenképpen menni akarok! – vetette el az ötletet Csíkos.

– Én menni fogok! Szólhattok bármit, egy ilyen esélyt nem szalasztok el! – kiáltott Perces.

– Én is akarok ilyen homokvárat építeni! – mutatott rá a jegyen látható képre Vörös. – Tehát megyek!

– Nem keverek levest! Nem mehetek el, nem keverek nektek eledelt! – kiáltott mérgesen Mekk.

– Akkor nem lesz többé olyan finom makkleves? – fakadt ki Pettyes.

– És gesztenyelé? – kérdezte Perces.

– Én attól még megyek! – mondta újra Vakkant.

Erre kitört a veszekedés, kiabálás. A házikó lakói már nem éltek akkora szeretetben és békességben, mint pár perce. A nyest összedörzsölte a tenyerét örömében.

– Sikerült! Már mindenkinek sikerült elrontani az életét az erdőben. Nincs több boldogság!

Újra odatapasztotta zöld szemét a derűjelző távcső végére. Éppen Pettyes kiabált egy fapoharat lengetve, amíg magára nem lötytyintette a gesztenyelevet. A nyest nevetve ült le a székére. A nevét még ő maga sem tudta, kiskorában nem nevelték fel a szülei. Egyedül nőtt fel. Érhető, hogy ilyen volt. Boldog mosollyal ment lefeküdni.

– Ezek az állatok akármit csinálnak, haragban maradnak.

Azzal elaludt.

Másnap kopogtak a nyest ajtaján.

– Ki a csalán lehet az? – morgott morcosan az üreglakó, és kívágta a barna ajtót.

– Jó reggelt! Vagyis inkább jó hajnalt! – köszönt Vörös.

– Jó reggel! – mondta döbbenten a nyest.

– Nos, megnéztük a búbanatjelző távcsőben, hogy te vagy az egyik legbánatosabb állat a Lombos Erdőben. – Ezért megajándékozunk egy jeggyel!

A jegyen egy felirat volt: Jegyek a tengerre, és alatta egy homokvár, ami boldogan vigyorog.

– Perces terve – mekegte Mekk.

– Igen, Perces ötlete volt egy búbanatjelző gépezet, ami megmutatja azokat, akik valamiért szomorúak, vagy a múltjuk nagyon rossz volt – mosolygott Pettyes, az őz. – Tessék! Légy boldog!

A nyerst kezébe adta a mű vonatjegyet.

– Viszlát! – kiáltotta Csíkos, Vakkant, Perces és Pettyes.

– Jó nyaralást! – mondta Vörös.

– Szerencse szellemek legyenek veled! – kurjantotta Mekk, és elmentek.

A nyest csak bámulta a mű vonatjegyet. Ugyan tudta, hogy semmit sem ér, valamiért belül mégiscsak boldogabb lett. Hogy egy kicsit vele is törődtek.

Jenei Dalma

Ajnácska erdei házikója

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy erdei házikó.

Ebben a házikóban élt egy kislány a családjával.

Ennek a kislánynak, akit Ajnácskának hívtak, volt egy féltve őrzött kincse: ez volt az első ajándéka az édesanyjától, egy mesekönyv.

Egy nap, amikor épp az ágyában lustálkodott, az anyukája kiküldte az erdőbe gombát szedni. Ahogy befelé haladt az erdőbe, egy forráshoz ért. Amint a patak folyását követte, a könyvét elejtette, és a könyv bukfencezett, bukfencezett, s eközben sorban hullottak ki a mesék meseszereplői. A könyvből elsőnek a medve gurult ki, otthagya a macskát, következőleg pottyant ki a hét kecskegidából a legkisebbik, a róka és a daru meséjéből a róka, a teknős és a nyúlból a nyúl.

A róka futni kezdett, nem szeretné lekésni a lakomát a darukomával. A nyúl is futásnak eredt, nehogy a teknős még leahagyja a futóversenyben. A kis gida bújt az odúba, azt hiszi, a farkas elkapja. Úgy gondolták szegények, hogy még a mesekönyvben vannak. A róka keresi a darut, de nem találja sehol, végül feladja, leül egy fához, szétnéz, furcsállja, hogy a narancssárga fakoronát zöld lomb, a rózsaszín eget a kék váltotta. A medve keresi a mézet, de nem leli. Méz helyett darazsat talált, amik összevissza csípték az orrát. A nyúl is kutatni kezdi a teknőst, de nem találja sehol, feladja hát ő is kutakodást. A kis gida is végül kidugja fejét az odúból, nem látja a farkast, de nem mer előjönni.

Ajnácska vígan ugrándozik visszafelé az úton, gombával teli kosárkájával. S észreveszi a földön heverő mesekönyvét, odafut rögtön, nézi, lapozgatja, nem hiányzik-e egy pár oldalacska, nézi, s furcsállja: minden meseszereplőnek elveszett a párja. Meg is ijedt rögtön. Ahogy ül, lapozgatva mesekönyvét, egy halk mekegést hall.

Mi lehet ez? – kérdezi magában. Föláll, s rögtön tudja, ki lehet, s ezt mondja:

– Kisgida, bújj elő, akárhol is vagy.

A kis gida nem bújt elő, mert attól félt, hogy a farkas szól hozzá. Így hát Ajnácskának kellett megkeresnie őt. Ahogy megtalálta, kiemelte szegényt az odúból, s ezt mondta neki:

– Nagyobb biztonságban vagy a mesekönyvben! – és a gidát visszabújtatta a könyvbe.

A rókára is rátalált, ott üldögélt a fa alatt. Ajnácska így szól hozzá,

– Kit vársz itt rókácskám?

– Daru komámat várom egy lakomára.

– Ó kis rókám, a te Daru komádat csak az én mesekönyvemben találod, errefelé nincsenek ilyen lakomák. Bújj vissza a könyvembe, ott megtalálod. Visszabújt a róka is a könyvbe. A nyulacskára is rábukkant, ott ült győztesen a fa alatt, várja, hogy a teknős is végre célba érjen. Odamegy Ajnácska, s így szól hozzá:

– Fogadjunk, hogy te a teknőst várod.

– Igen, őt várom.

– Őt bizony várhatod! Mindjárt visszateszlek téged is a könyvembe, csak először segíts nekem. Keressük meg együtt a medvét.

Megfogta a kis mancsát, és elindultak megtalálni a medvét. Mentek, mendegéltek,

amíg a patak végéhez nem értek. De a medve sehol. Ajnácska letérdelt a patakpartra és elkezdett sírni, a nyuszi vigasztalta, vigasztalta...

– Ne sírj Ajnácska, ne sírj, majd megtaláljuk a te medvédet, biztos valami málnabokorban rejtőzik.

És ahogy ezt a nyuszi kimondta, Ajnácska felébredt, és ott találta magát az ágyában. Ezt mondta:

– Ezt most tényleg csak álmodtam vagy megtörtént velem... Szerintetek???

Jónás Milán

A jószívű varázsló története

Arra, amerre legutóbb jártam, volt egyszer egy jószívű varázsló. Ezt a varázslót az egész falu szerette, ugyanis mindig megmentett mindenkit, aki bajba került.

Egyszer a varázslóhoz hírt vitt a király futára arról, hogy a lányát elrabolta a gonosz boszorkány, s aki kiszabadítja, annak adja a lánya kezét és a fele királyságát.

A varázsló erre föl is kerekedett, hogy megmentse a királylányt. Ment, mendegélt, amikor egyszer csak egy erdőbe ért.

Az erdő nagy és sötét volt, de a varázslót persze nem lehet megijeszteni, és bement az erdőbe. Hirtelen azonban egy nagy falba ütközött, amiben volt egy óriási kulcslyuk, és a fal mellett egy házikó. A varázsló úgy határozott, hogy beoson a házba, megnézi, hátha bent van a kulcs.

Óvatosan kinyitotta az ajtót, majd belépett. Ahogy nézelődött, meglátta a ház gazdáját, amint épp alszik, mellette az asztalon pedig ott van egy nagy kulcs. A varázsló ezt gondolta magában: ez a kulcs biztos az ajtóhoz való, óvatosan elviszem.

Kezdett közelebb lépni, meg is fogta a kulcsot, és elindult kifelé. De még mielőtt ki tudta volna nyitni az ajtót, megszólalt mögötte egy mély hang.

– Mit képzelsz, hová viszed a kulcsomat? – recsegett rá a hang A varázsló megtorpant és megfordult.

– Most azonnal tedd vissza az asztalra, vagy megjáród! – mondta a mély hang megint.

Erre így szólt a varázsló:

– Abrakadabra, aludj vissza!

És Puff! A mély hang újra álmvilágban volt. A varázsló odament a nagy falhoz, bele rakta a kulcsot, elfordította, és a falon megjelent egy nyitott ajtó. Átment rajta, és egy szép mezőn találta magát. Ment tovább, majd egyszer egy hídhöz érkezett. A varázsló megindult át rajta, de egyszer csak megjelent egy kobold és rákiáltott:

– Állj meg te varázsló! Nem mehetsz tovább! Hacsak nem válaszolsz helyesen a találós kérdésekre – így a kobold.

– Rendben, mondd a találós kérdésed!

– Két kezemmel füled fogom, ott csücsülök az orrodon. Mi vagyok?

– Ez egyszerű – mondta a varázsló. – Ez a szemüveg.

– Kitaláltad, így továbbmehetsz a hídon.

Hát ment is tovább, miközben ráesteledett. De közben elért a gonosz boszorkány házához.

A varázsló nem húzta az időt, bement. Odabent a boszorkány fogadta, majd így szólt:

– Már vártalak téged jószívű varázsló, tudom, hogy a királylányért jöttél. Visszaadom őt, hogyha helyesen válaszolsz egy nehéz találós kérdésemre. Ha sikerül, akkor megsemmisülök, ha nem, mindketten meghaltok.

– Rendben van.

– Kettő egér áll esernyővel a kezében. Az egyiknek a háta, a másiknak a lába lóg ki. Ki ázik el jobban?

Elkezdett töprengeni a varázsló, majd megszólalt a boszorkány:

– Lejár az időd!

A varázsló mosolyogva megszólalt:

– Ki mondta, hogy esik az eső?

A boszorkánynak ideje sem volt szólni, mert huss, semmivé lett!

A varázsló felkapta a királylányt, visszateleportáltak a faluba, és mindenki megünnepelte a varázsló sikerét. E mellett megkapta a lány kezét és a fele királyságot.

Még most is boldogan élnek, ha meg nem haltak.

Kóte Jázmin

Az erdei házikó meséje

Volt, hol nem volt, volt egyszer egy erdei házikó.
Élt ebben az erdei házikóban négy kedves jó barát.
Buxsi, a kutylus, Dörmi, a medve, Röfi, a kismalac
és Mekk, a kecske. Nagy szeretetben éltek együtt.
Igen szorgos kis állatok voltak.

Mekk minden nap kertészkedni járt a szomszédokhoz, tanácsokkal látta el őket, hogyan lehetnek szebb virágaik, zöldségeik. Dörmi pedig méhészt volt, mézet termelt, amit mindig elvitt a közeli kisboltba, eladás céljából. Röfi pedig segített az időseken. Buksi ruhákat varrt. Mindenki nagyon szerette őket. Szépen teltek-múltak a napok, eljött a gyönyörű szép júliusi nyár. Mindenki elment dolgozni, ahogy ezt nap mint nap tették.

A környéken ólálkodott egy nagyon ravasz róka, aki a falu szélén élt. Bömbinek hívták. Ő volt az egyetlen helyben, akinek nem volt dolga. Legfőképpen azon járt az esze, hogyan tegyen kárt másokban.

Este a falu népe ünnepi bált tartott. Bömbi kiszaglásztta ezt a pillanatot, úgy gondolta, eljött az ő ideje. Míg a falu népe mulatozik, ő belopakodik az erdei házikóba, mert nagyon irigy volt Buksira és barátaira. Úgy gondolta, ha ez a ház kívülről ilyen csodaszép, akkor bizonyára gazdagság van odabent is. Beosont a házikóba, mindent felforgatott, kereste a megspórolt pénzt. Ha ez nem lett volna elég, még az élelmüket is felfalta. Üres maradt a ház. Tönkretette Mekk gyönyörű szép kertjét.

Közben véget ért a bál, mindenki elindult haza. Már messziről látták a kicsi erdei ház lakói, hogy valami nincs rendben. Ahogy közeledtek, észrevették, hogy az egész ház romokban hever. Nagyon elkeseredtek, sírtak, mi lesz velük ezután. Többéves munkájuk veszett kárba. Eközben Bömbi, a róka evett-ivott, jól érezte magát és kárörvendezett. Mivel ellopta a megtakarított pénzüket is, másnap elment a kisboltba és kedvére vásárolgatott.

Feltűnt Fülinek, az őzikének, hogy vajon miből telik a rókának? Gondolt egyet Füli, elbaktatott az erdei házikóhoz szétnézni. Buksiék épp a házukat javígtatták. Elmesélte nekik, hogy gyanússá vált neki Bömbi esztelen költekezése a kis boltban.

Füli arra gyanakodott, hogy Bömbi, a ravaszdi rabolhatta ki őket galád módon. Felke-rekedtek Buksiék Mirázzsal, a rendőrrel, hogy fülön csípjék a ravaszdit. A sarokba szorított vörös irhás nem tudta letagadni a tettét. A falu népe összegyűlt, tanácskozást tartott, hogy mi legyen a bűnös sorsa.

„Tömlöcbe vele!” – kiabálták kórusban.

Dörmi, a medve és Röfi, a kismalac nyugalomra intette a felbőszült állatsereget. Ebben a békés kis faluban senki ne kerüljön tömlöcbe. Jobbat mondunk. Számúzzuk ki örökre erről a vidékről.

– Számúzzuk, számúzzuk! – harsogta az erdei kórus.

A róka meghallotta a kiáltozást, uccu neki, már el is inalt. Hátra sem nézett.

Elköltözött egy másik faluba, ahol munkára kényszeredett, mert nem akarta, hogy felkopjon az álla az éhségtől. Eközben rájött, hogy nem is olyan rossz dolog pénzt keresni, mert így legalább nyugodtan megveheti magának, amire szüksége van. A házikó lakói megnyugodtak, nem kellett már félniük a betolakodótól.

Azóta is boldogan élnek, ha meg nem haltak.

Liszi Katica

Zenélő barátok

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy őzikecsalád. A gidának nem született testvére, sokat volt egyedül, de mindig szeretett volna egyet. Egy nap kiment az erdőbe, ahol találkozott a mosómedve ikrekkel, a nyusztitestvérekkel, a három mackótestvérrel, akik együtt játszottak malackával, aki szintén egyke volt.

Késő estig hancúroztak. Játék közben úgy megszerették egymást malacka és őzike, mintha testvérek lennének.

Másnap már együtt mentek kirándulni a varázslatos erdőbe. A fák csodálatosan ki voltak festve, a lombjukat harangok díszítették, fű helyett pedig pici hangszerek muzsikáltak.

Az egyik fa tövében ott kuporgott egy beszélő gomba, aki hirtelen megszólította a két állatkát.

– Kérlek, segítsetek, elveszett a furulyám, keressétek meg velem!

Az állatkák igent mondtak, és elindultak megkeresni a gomba furulyáját. Ahogy balagtak, a fák zenélni kezdtek, a zene egyre hangosabb lett. Az egyik öreg fa megrázta a koronáját, és kiesett a gomba furulyája. És amikor a kis gomba visszakapta a furulyáját, elkezdte fújni, fújni. A zenére az őzike és malacka táncolni kezdett.

A zenét meghallották a varázslatos erdő lakói: a kutyus, a kecske, a nyuszi és a maci.

A kutyus csellózott, a kecske alpesi kürtön, a nyuszi csörgődobon játszott, a mackó pedig xilofonozott. A muzikaszó elvarázsolta malacka és őzike képzeletét, mert először elkezdtek dúdolni, majd énekelni. A varázslatos erdő a muzsikáló állatokat hazarepítette, ahol már őzike szülei nagyon várták az elkóborolt gidájukat.

Nagy meglepetés érte őket, amikor egy egész zenekar termett az udvarukban. Ettől a naptól kezdve őzike sosem volt egyedül, az útja során nemcsak malacka, hanem a többi állat is a barátja lett. Sokat zenéltek, játszottak együtt.

Mészáros Sára

Az erdei házikó tolvaja

– Ébredj, ébredj, süni! – kiabálta ijedten Mackó. – Már megint eltűnt egy doboz süti! – a tisztás közepén álló erdei házikó hirtelen életre kelt éjszakai álmából. Mackó a konyha közepén állt és a polc üres helyére bámult.

Nem is tudom, hogy mit kellene tennünk, Mackó... a héten ez már a negyedik doboz, ami eltűnik. Ha ez így folytatódik, felkopik az állunk, mire vége a télnek! – Mackó és Süni csüggedten huppantak le az asztalhoz és bánatosan lógatták az orrukat. Bizony, bizony. Még csak a tél közepén jártak, de már alig volt a félretett készleteikből. Még az erdei házikót is kicsinosították, hogy kényelmes otthonuk legyen a zord időben.

Egy jó darabig csak ültek és töprengtek, hogyan is csípjék nyakon a tolvajt, azután egyszer csak Süni izgatottan felpattant:

- Állítsunk csapdát az enyveskezőnek!
- Rendben – egyezett bele Mackó is –, de hogyan csináljuk?
- Én már tudom! Megsütöm a kedvenc sütijét, éjszakára kirakjuk az ablakba. Azután valamelyikünk őrt áll, és amikor megpróbálja elcsenni, elkapjuk a frakkját!

Süni és Mackó rögtön neki is láttak, hogy elkészítsék a csemegét. A házikóból hamarosan kellemes fahéj- és narancsillat áradt. Betöltötte az erdőszéli tisztást.

Mire elkészült a sütemény, már késő délután lett. Süni óvatosan felszelte, majd Mackó a félig nyitott ablakpárkányra helyezte.

Annyira finom illata van – kuncogott Süni –, biztosan nem tud majd ellenállni a tolvaj!

– Kár, hogy neki kell adnunk, mert én is szívesen megkóstolnám! – sóhajtott a Mackó.

Az egész napos tervezgetéstől és sütögetéstől a barátok elfáradtak, de megegyeztek abban, hogy éjszaka Mackó fog őrködni. Amint leszállt az este és a Hold a ház kéménye fölé ért, Süni álomba szenderült, Mackó pedig elbújt a konyha kemencéje mögé és türelmesen várt. Várt, várt és várt. De a várakozás unalmas és iszonyúan fárasztó volt, így hamarosan elszunnyadt és reggelig fel sem ébredt.

– Jaj, Mackó! – riadt fel Süni panaszos hangjára. – Már felkelt a Nap, és a tolvaj elvitte a sütinke! Hát nem vettél észre semmit sem?!

– Elaludtam... – vallotta be szégyenkezve a bundás. – Nagyon unalmas volt itt egyedül a várakozás.

– Így viszont újabb adag süti tűnt el és a tolvajt sem sikerült nyakon csípni! De ne búsulj! – vigasztalta barátját a tüskés, amikor látta, hogy annak lefelé görbül a szája. – Sütünk egy másik adag süteményt és ma éjszaka én fogok vigyázni rá!

Így is történt. Az elkészült édességet ismét az ablakba helyezték. Mackó a nap végén aludni tért, Süni pedig elbújt a kemence mögött, éppen úgy, ahogyan előző este a barátja tette. Már magasan járt a Hold, amikor hirtelen zajt hallott. Kikukucskált a kemence mögül és meglátta Mackót, ahogy lassan az ablakban lévő sütihez közelít.

– Pszt, Mackó! Mit csinálsz? Így nem tudjuk elkapni a tolvajt! – suttogta bosszúsan Süni, de bundás barátja csak folytatta útját. Amint a süteményes tálkához ért, felemelte azt, és egyetlen falással eltüntette róla az édességet. Azután, mint aki jól végezte dolgát, elment és lefeküdt aludni.

„Nahát! Mackó a tolvaj!” – suttogta Süni meglepetten. – És még csak nem is tud róla!

Mert Mackó egy alvajáró!

Másnap reggel Süni mindent elmesélt a barátjának, aki megdöbbenve hallgatta és bűnbánóan lógatta a fejét.

– Hát most mit csináljunk, Süni? Ha én lopom a sütit éjszakánként, ráadásul nem is tudok róla, akkor nincs is tolvaj, akit nyakon csíphetnénk.

– Ne aggódj, bundás barátom! – vigasztalta a kis tuskés. – Nekem már van is egy ötletem!

– Mi lenne az? – csillant fel Mackó szeme, de Süni csak megrázta a fejét és titokzatosan mosolygott.

– Nem mondhatom el, mert akkor talán nem válna be! Te csak légy nyugodt és meglátod, minden jóra fordul majd!

Aznap Süni ismét elkészítette Mackó kedvenc édességét, de most egy kicsit változtatott a recepten. Elérkezett az este és a konyhát finom süteményillat lengte be. Mackó aludni tért, Süni pedig ismét elbújt a kemence mögé.

Pontban éjfélkor azonban megjelent a konyhában Mackó, és egyenesen a sütis tálhoz fordult, ahonnan elemelte a mézes-málnás tortát. Ismét egyetlen falással ette meg. Alighogy lenyelte, szörnyű érzés kerítette hatalmába. A süti egyáltalán nem volt finom! Rettenetesen csípte a torkát és a pocakját is! Úgy érezte, mintha égő fadarabokat nyelt volna. Azon nyomban felébredt és jajveszékelve nyúlt a vizeskancsó után.

– Mit tettél a tortába?! – kérdezte Sünitől, aki éppen akkor lépett elő a kemence mögül.

– Pár kanál tormát és egy kis borsot!

– Borzasztó íze lett! – kesergett a bundás.

– Reméltem is, Mackó! Reméltem – bólogatott a sündisznó mindentudóan mosolyogva.

Ettől a naptól kezdve bármilyen finom édesség is maradt a konyhában, az biztosan másnap reggel is még ott várta, hogy valaki megkóstolja.

Ohnsorge Liza

*Segítség, betolakodtak
az erdőnkbe!*

Erdei házikójából elindult a kis nyuszi, Répi, és rohanás közben kiabált a barátainak, mert furcsa dolgot észlelt a házától nem messze. Csatlakoztak hozzá az erdő lakói, egyre többen, mert mindenki csodálkozott, hogy miért ilyen izgatott Répi.

– Gyertek, mutatok nektek valamit, amit reggel fedeztem fel, és ezt nektek is látnotok kell – hadarta.

A tisztás melletti sűrűhöz vezette a csapatot.

– Hé, ez meg micsoda? – kérdezte Lexi, az őzike.

Majd a fák közé bökött fénylő kis orrával. A kis medvebocs előrement, apró mancsaival félrehajtotta a bokrokat, és meglátták a házikót. Mindenki elcsodálkozott: Lexi, az őzike, Brumma, a kis medvebocs, Vadász, az ember kuttyája, Rozsdás, a kis róka, Mosóka, a mosómedve, Rini, a rókamama, Tölgyi, a mókus, Becki, a vaddisznó, Kopi, a fakopáncs és Csipi, a kis veréb, na meg Répi, a kis nyuszi.

– Ez meg hogy került ide? – kérdezték majdnem egyszerre!

– Esküdni mernék rá, hogy ez tegnap még nem volt itt, amikor Rozsdással játszottam – mondta Brumma.

– Oké, de azért holnap a tisztáson napnyugtakor tartunk egy gyűlést. Mindenki szóljon, akinek tud – mondta Répi.

Ezután páran még egy kis ideig ottmaradtak, tanakodtak, hogy mit keres itt ez a kis házikó, miért vágták ki az erdő fáit, sok idegen van itt, hangosak és büdösek. Pár órával később Csipi mérgesen szállt az állatok fölé.

– Csipp-csipp, azt a nagy rózsaszín izét ti raktátok oda? Mert nagyon nem vicces. Beleakadt a fészkeembe, és nem bírom kiszedni! – mondta Csipi felháborodottan.

– Miből gondolod? Biztosíthatunk róla, hogy nem mi voltunk – válaszolták az erdő lakói.

– Nincs semmi baj Csipi. Kopival menjetek vissza a fészkekhöz, és Kopi majd segít kiszedni – mondta Répi.

Páran még elindultak utánuk, de Répi megakadályozta őket.

– Senki nem megy utánuk, mert lehet, veszélyes... Ja, és Kopi, segíts Csipinek hurcolkodni, mert egy kis időre el kell onnan költözniük amiatt az izé miatt, ha véletlenül tényleg veszélyes, akkor kárt tehet Csipiben és a fiókáiban!!! – intett Répi.

– Oké, máris megyünk!! – kiabálták egyszerre, majd elrepültek.

– Most azonnal tartsuk meg a gyűlést! Mindenki, Brumma, Rozsdás, Rini, Lexi és Tölgyi, gyorsan szóljatok mindenkinek, egy óra múlva, azaz napnyugtakor a tisztáson rendezzük a gyűlést! SIESSETEK!!! – sürgette őket Répi.

Miután Kopi és Csiپی elmentek, Répi átszökkent a tisztásra. Mivel csak holnapra volt meghirdetve a gyűlés, ezért csak a nagy farönk volt ott (amire Répi szokott felállni, amikor tartja a beszédet). Pár perccel később már ott is voltak az erdő lakói. Répi azonnal elkezdte:

– Jó délutánt kedves erdőlakók! Azért hívtam össze most a gyűlést, mert társaink furcsa dolgokat észleltek az erdőnkben. Meg szeretném kérdezni, hogy tud-e róla valaki, mert ha nem, akkor valószínűleg az ember keze van a dologban, de ebben csak Vadász tud nekünk segíteni. Vadász, kérlek, fáradj ki az erdő népe elé, és ha tudsz valamit, azt mondd el nekünk – szólította fel Vadászt Répi.

– Ma reggel tudtam meg, hogy a gazdám barátja egy házat épített az erdőbe, és a házat nyaralónak hívja. A rózsaszínű izéről csak annyit tudok, hogy az emberek olyanokkal ünneplik meg mindig születésnapjukat, meg az év végét, amit ők egyébként valami szilveszternek hívnak, meg az ünnepeken is mindig fújnak, és úgy hívják ezeket a színes golyókat, hogy lufi... – mondta Vadász.

– LUFIIIIIIII???? – kérdezték többen is.

– Köszönjük! Visszaülhetsz! – mondta Répi.

– Na és azok is lufik? – kérdezte Mosóka, és felmutatott csíkos kis ujjával az égre. Az erdő lakói felnéztek, és több száz „lufit” láttak az erdő felett. Egyik „lufi” a fába akadt, a másik a bokor ágába, a harmadik a mókus odúja melletti ágon akadt fenn.

Miközben az eget bámulták, hirtelen hangok szakították félbe a bámészkodást.

– Pukk, pukk, pukk – zajongták a „lufik”! Majd az elszakadt cafatok a földre hullva a szép zöld erdőnek rózsaszín, piros, kék, zöld és mindenféle oda nem illő színt adtak... Itt egy zöld csík, ott egy rózsaszín... A bokrokon is rózsaszín darabkák lógnak, a hangyák elkezdtek behurcolni a fészükbe a cafatokat, de szerencsére Kopi hosszú csőrével kiszedegette, nehogy a hangyáknak valami komoly baja legyen. A többiek összekuporodva-ölelkezve bújtak el odúkba, fészkekbe. Fél óra múlva előmerészkedtek búvóhelyeikről és csodálkozva nézték a már mesterséges színekkel ellátott erdejüket... ☹ Egyszer csak szívszorító kiabálást lehetett hallani.

– Segítség! Segítség! – sikított mókusmama. – Megfullad a fiókám!

Kopi gyorsan odaröppent és látta, hogy a parányi mókusfióka szájából egy kék lufidarab lóg ki, és nem tudja se kiköpni, se lenyelni, megakadt a torkán. Gyorsan odaszállt az odú bejáratához, és hosszú csőrével kihúzta a mókusgyerek szájából a műanyag darabot. Prüszkölve, köhögve tért magához, és gyorsan odabújt a mamájához. Mamája megdörögta, hogy nem szabad mindent összeszedni a földről.

– De hát nem is a földről szedtem össze mama, itt volt az odú szélén, azt hittem, Te hoztad haza – mondta Tizgi, a kis mókuska.

– Több fészekben is láttam színes darabokat a fiókák mellett, miközben jöttem ide hozzatok, gyorsan megyek is, kiszedem a fészkekből, nehogy a fiókák lenyeljék – mondta Kopi. Majd beletörődve elkezdtek felszedni Répi vezetésével a színes cafatokat.

Megdöbbenve nézegették, hogy mennyi csokis papír, fagylaltpálcika és még sokféle szemét gyűlt össze a kukájukban. Répi megkérte Brumma anyukáját, Dézit, hogy vigye el a szemetes konténerekhez a lufival és szeméttel megtöltött levélzsákok! Nagyon szomorúak voltak az erdő lakói, és elhatározták, hogy megkérik Vadászt, segítsen nekik: beszélje rá az embert, hogy ne borítsa el szeméttel az erdőt. És akkor békében tudnak együtt élni és felnevelni a kicsinyeiket.

ITT A VÉGE FUSS EL VÉLE, EMBER VIGYÁZZ AZ ERDŐNKRE!!!!

Putnik Zsófia

Balaton-i vakáció

Egyszer volt, hol nem volt, a kerekerdő közepén állt a kis kunyhó, melyben árva kölykök éltek mindennapjaikat. Medve Marci, Őz Ödön, Nyuszi Lili és Vadmalac Vili kiskoruk óta jó barátok voltak, testvérként szerették egymást.

Egy napon Őz Ödön szólt a többiekhez:

– Mit szólnátok hozzá, ha együtt elmennénk nyaralni a Balaton partjára?

Az ötletet mindenki támogatta, így azonnal lázas készülődés kezdődött. Egymás után teltek meg a hátizsákok és a gurulós bőröndök, melyek mindegyike a kis piros autó csomagtartójába került. A csapat készen állt a nagy útra, irány a Balaton!

A barátok izgatottan indultak útnak, még sosem hagyták el az erdei házikójukat. Medve Marci volt a sofőr, Őz Ödön fogta a térképet, Lili és Vili pedig a hátsó ülésen utazott. Vidám hangulatban teltek a kilométerek, mígnem elértek egy útelágazáshoz. Itt félreálltak és kiszálltak, hogy megnézzék a térképen, merre kell menni, valamint kicsit megmozgassák elgémberedett végtagjaikat. Ödön a motorháztetőre terítette a térképet, a következő pillanatban viszont hatalmas szél támadt és kitépte azt Ödön kezéből. A papírlap a levegőbe emelkedett, majd árkon-bokron keresztül rohant, egyre távolabb az igen csak megriadt fiataloktól. A négy jó barát sehol sem találta, mindenki Ödönt hibáztatta.

Lili volt az egyetlen, aki inkább a megoldást próbálta keresni, hogy miként tudnak térkép nélkül eljutni a Balatonhoz? Ekkor egy ismerős bukkant fel mellettük, Foxi tanár úr mosolyogva köszönt rájuk.

– Kis kölykök, hát ti mit kerestek itt? – kérdezte érdeklődően.

Vili elmesélte, hogy nyaralni indultak, a szél elfújta a térképüket, és most itt állnak tanácstalanul.

– Ne búsuljatok, én is oda tartok, úgy döntöttem körbebiciklizem a tavat. Ismerem az utat, tartsatok velem – mondta a tanár úr.

– De nekünk nincs is biciklink – vetette fel Marci.

– Ez nem lehet akadály, majd bérelünk nektek – mondta a tanár úr.

A probléma megoldódott, a társaság együtt folytatta útját. Hamarosan el is értek Siófokra, ahol le is táboroztak. A kipakolást követően boldogan rohantak a strandra és együtt élvezték a kellemes vizet. Gyorsan eltelt az idő, hosszú nap végére értek, így álomba szenderültek.

Másnap reggel Foxi tanár úr elindult biciklit bérelni. A négy barát nem is akármilyen kétkerekűt választott ki, hiszen kettő tandembiciklit toltak ki a kölcsönzőből.

– Irány észak! – adta ki a parancsot Foxi tanár úr, a kis csapat pedig megindult Balatonfenyves, az első megálló felé. Itt egy kisvasút várt rájuk, ezért a fiatalok nagyon boldogan kezdték meg a tekerést.

Hamarosan meg is érkeztek céljukhoz, a kis gőzös már duruzsolt. Erdőn-völgyön keresztül ment a vonat, a barátok ámultak és bámultak a szép vidék láttán. Az egyik megállóban fagyaltos pultot találtak, vidáman nyalták a jeges édességet. Ezen az estén ebben a faluban volt a szállásuk.

– Lemehetünk a partra? – kérdezte Lili.

– Persze, de vigyázzatok magatokra – mondta a tanár úr.

A gyerekek hosszú perceken át lubickoltak és fogócskáztak a Balatonban, így este vacsora után megint gyorsan álomba szenderültek. Másnap megreggeliztek, majd az aznapi úti cél, Keszthely felé indultak. Itt a híres kastélyba váltottak jegyet, ahol minden teremben valamilyen érdekesség várt rájuk. A fiúkat azonban nem kötötték le a látványosságok, Ödön és Marci egymás lökdösésével volt elfoglalva. Egy óvatlan pillanatban azonban feldöntöttek egy korabeli szobrot, a szobor tetején lévő paróka pedig Ödön fején landolt. Előbb mindenki hangos nevetésben tört ki, majd gyorsan visszaállították mindent a helyére, nehogy valaki észrevegye őket. A kastélyban tett látogatást követően megkeresték az aznapi szállásukat, ahol kipihenheték a fáradalmakat.

– Ma sokat reggelizzetek, mert szükség lesz az erőtökre – mondta másnap reggel Foxi tanár úr. – Előbb a Szigligeti-várba tekerünk fel, majd egészen Balatonfüredig karikázunk, ahol egy izgalmas hajókirándulás vár ránk.

Izgatottan pattantak nyeregbe és indultak el a várba, ahol pazar kilátás tárult eléjük. A megérdemelt fagyaltot követően már éppen lefelé gurultak a várból, amikor egy hatalmas durranás törte meg a csendet. Lili és Vili tandemének az egyik kereke kidurrant, a kerékpár irányíthatatlanná vált, a nyuszi és a vadmalac pedig a tüskés galagonyabokban kötött ki. A tüskék jól megszurkálták őket, érkezett is a gyors segítség Ödön és Marci személyében. Rövid javítás és a sebek ápolását követően folytathatták útjukat Balatonfüred felé. Itt már várta őket egy vitorlás hajó, melynek fedélzetén remek hangulatban hajózáztak a jó barátok. Tartalmas és fárasztó nap volt ez is.

Reggel mindenki korán kelt, hogy hamar Balatonakarattyára érjenek. Itt Foxi tanár úr régi barátjánál szálltak meg, aki nagy meglepetéssel várta őket.

– Szeretnétek megnézni a Balatont a levegőből is? – kérdezte Laci bácsi. Természetesen egy hangos igen volt a válasz mindenki részéről, így indulhattak is az udvar végében álló hőlégballonhoz. Néhány perccel később a ballon a levegőbe emelkedett, mindenki tátott szájjal bámulta a magasból a hatalmas vizet. Emlékezetes nap volt, az egyszer biztos.

Az utolsó napon Siófokra ért a csapat, ahol már várta őket a kis piros autójuk. A barátok megköszönték Foxi bácsi segítségét, és útnak indultak. A hazafelé tartó kilométerek gyorsan elteltek, kora estére ismét a kis erdei házukhoz értek. Belépve egyszerre állapították meg: „Hurrá itthon vagyunk! Mindenütt jó, de a legjobb itthon!”

Sajtos Petra

A Tavasz-tündér

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy mélységes mély kerek erdő, aminek a közepében állt egy fa. Ennek a fának a tövében, a gyökerek közt, egy kis házikóban élt egy Katica család. Katica apa, Katica anya és a Katica kislány.

Egyik este, amikor az oviból hazaértek, a Katica kislány megkérdezte Katica apát:

- Mikor lesz vége a télnek, és mikor jön már végre a tavasz?
- Ne türelmetlenkedj, a tavasz pontosan tudja, mikor kell megjönnie, sem előbb nem érkezik, és késni sem fog.

A Katica kislány nagyon nem szerette, ha türelemre intik, és nem értette, miért kell mindig mindenre várni. Így hát kitalált valamit. Gondolta, megkéri Katica anyát, hogy talán ha valamiféle finom süteményt megsütnének együtt, gyorsabban telne a tél.

Katica anya elővett minden hozzávalót és elkezdtek összerakni a sütit, majd ahogy elkészült, berakták a sütőbe. Csodás illat terjengett az egész lakásban.

Egyszerre halk kopogást hallottak a Katica-lak ajtaján. A kislány odaszaladt az ajtóhoz és kikiabált:

- Ki az? Ki kopogott? – de nem jött válasz.
- Újra kopogtak.
- Ki az? Ki van ott? – kérdezte a kislány megint, és kinyitotta az ajtót.
- Az ajtó előtt megpillantott egy gyönyörű, szépségesen szép tündért.
- Hát te ki vagy? – kérdezte a kislány.
 - Én a Tavasz-tündér vagyok, és olyan csodás illatokat éreztem a Katica-lak ajtaján át kiszökni, hogy be kellett kopognom.

A Katica kislány nyomban behívta a Tündért és a legkényelmesebb fotelbe ültette.

- Mondd Tündér, hol késik a Tavasz? Miért nem jön már?

Katica anya megterített, és mind a négyen leültek, hogy megkóstolják a finom illatú süteményt.

Uzsonna közben a Tündér bánatosan elmesélte: sajnos elvesztette a varázspálcáját, és ez az oka annak, hogy a Tavasz még várat magára.

Uzsonna után Katica apa így szólt:

- Kedves Tündér, segítünk megkeresni a pálcádat.

Mindannyian meleg ruhába bújtak és elindultak a pálca keresésére. Ki erre, ki arra, de egymást szem elől nem tévesztve szorgosan keresgéltek a varázseszközt. Nem olyan hosszú idő után a Katica kislány valami fényeset látott az egyik bokor alján. Odaosont a bokorhoz, hogy közelebbről megnézzze, de ekkor egy dühös kutya morgott ki a másik oldalról.

A Katica kislány minden bátorságát összeszedve visszamorgott a kutyára, amelyik erre lógó füllel elkullogott. Ekkor a kislány gyorsan felkapta a varázspalcát és rohant a Tavasz-tündérhez.

– Nézd, Tündér, megtaláltaaaaaaaaaaam! – kiabált, milyen hangosan csak tudott.

A kiáltásra az egész család összeszaladt és nagyon megdicsérték a Katica kislányt, amiért ilyen bátor és ügyes volt.

A Tündér nagyon meghatódott:

– Köszönöm neked Katica kislány, hogy megtaláltad a pálcámat.

Ekkor a kislány átadta a Tündérnek a varázspalcát.

A Tündér hármat legyintett vele, és elolvadt az összes hó az erdőben. Utána négyet suhintott, erre kirügyeztek a fák. Ekkor hármat fordult maga körül, mire mindenhol az avar alól csodás illatú virágok bújtak elő, majdnem olyan illatúak, amilyenek a Katica-lak ajtaján át szűrődtek ki, amikor Anya és Kislány megsütötték a tavaszváró süteményt.

Scheiber Csenge

A beteg róka

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy erdei házikó. Ebben a házikóban együtt élt négy jó barát: Tacsi a tacsó, Marci a mosómedve, Robi a róka és a legidősebb, Fülöp a kutya. Mind a négyen a közeli Tölgyfa Iskolába jártak. Egy napon beköszöntött az ősz.

Nagyon fújt a szél és esett az eső. Marci elfelejtett esernyőt vinni magával, így bőrig ázott. Hazaért Marci az iskolából, levette a vizes nadrágját és befeküdt az ágyba. Fülöp kérdezte Marcit:

– Jól vagy Marci? Betegnek látszol.

Erre Marci egy nagyot tüszentett és vacogva így felelt:

– Nem érzem jól magam, nagyon fázom.

– Főzők neked egy meleg mézes teát, addig pihenj – mondta Fülöp.

Robi és Tacsí épp a házi feladatát írta, amikor észrevette Robi, hogy Marci fekszik az ágyban. – Ez nem ér! – méltatlankodott Robi – Miért nem kell házit írnia Marcinak?

– Azért, mert beteg. Pihenésre van szüksége – válaszolta Tacsí.

Megírták a házi feladatot, megvacsoráztak és megfürödtek. Lefekvésükor Fülöp arra lett figyelmes, hogy Robi köhög és vacog az ágyban.

– Mi a baj Robi?

– Úgy tűnik, elkaptam Marcitól a betegséget. Nagyon köhögök, fáj a torkom és nagyon fázom – felelte Robi.

– Ajjaj. Holnap maradj itthon Marcival, betegen nem jöhetnek iskolába, majd csak akkor, ha meggyógyultatok. Hozok neked is mézes teát – aggódott Fülöp.

– Köszönöm! – így Robi.

Másnap a két beteg otthon maradt, csak Tacsí és Fülöp ment iskolába. Fanni, az őz és Beni, a medve volt az iskolában, Röfi a vaddisznó és Peti a kecske is hiányzott. A rossz idő miatt többen megbetegedtek. Tanítás után hazamentek és látták, hogy Marci az ágyban pihen. Robi viszont nem volt az ágyban, tv-t nézett.

– Robi, látom már jobban vagy! – szólt Fülöp.

Robi egyből elkezdett köhögni, és így felelt:

– Nem, nem vagyok jól, csak nagyon unatkoztam.

– Hát, ha ennyire unatkozol, én hoztam neked valamit – mondta Tacsí.

Robinak felcsillant a szeme, odaszaladt és várta a meglepetést.

– Mi az? Mit hoztál nekem?

– Az órai anyagot és a házi feladatot. Úgyis unatkozol, ezzel elfoglalhatod magad – felelte Tacsí.

Robi erre nagyon elkezdett köhögni és visszabújt az ágyba. Marci viszont kijött a szobából, majd leült a többiek mellé házi feladatot írni.

– Jobban vagy Marci? – kérdezte Fülöp.

– Igen, már sokkal jobban. Jót tett a mézes tea és a pihenés. Holnap már mehetek iskolába – lelkesedett Marci.

Másnap az iskolába nemcsak Marci ment vissza gyógyultan, hanem még Röfi és Peti is, úgy tűnik, csak megfáztak az esős időben. Viszont Robi állapota nem javult. Iskola után ismét azt látták a többiek, hogy csak játszik és nevet, jól érzi magát.

Fülöp nagyon furcsállta, hogy nem fázik, nem köhög. Rákérdezett:

- Gyógyult vagy Robi?
- Nem, Fülöp. Valamiért nem múlik ez a betegség. Sőt. Úgy érzem, egyre rosszabb – válaszolt Robi.
- Az nem jó. Ittál mézes teát? Pihentél eleget?
- Igen, de nem használt. Muszáj kikelnem kicsit az ágyból.
- Bepótolta a házi feladatot?
- Nem bírtam, túl gyenge vagyok.
- Az nagy baj. A mai órai munkát és házi feladatot is elküldte neked a tanár néni.
- Majd megcsinálom, most pihenek.

Fülöp kezdett gyanakodni, ezért elment Bagoly doktorhoz, és elmesélte neki, hogy mi van Robival. Bagoly doktor egyből tudta, nem betegségről van szó, így kieszelt egy tervet, amit elmondott Fülöpnek.

- Holnap reggel elmegyek hozzátok iskola előtt és megvizsgálom Robit. Azt mondom neki, hogy nagyon beteg és injekcióra van szüksége. Meglátjuk, mi sül ki belőle – nevette Bagoly doktor.

Másnap reggel Bagoly doktor kopogtatott az ajtón. Fülöp behívta és a beteghez kísérte.

- Csókolom! Miért jött doktor úr? – kérdezte félve Robi.
- Mesélte Fülöp, hogy nagyon beteg vagy. Muszáj megvizsgálni.

Bagoly doktor megvizsgálta Robit, már biztos volt benne, hogy a ravasz kis róka egészséges, mint a makk. Hátra nézett Fülöpre, rákacsintott és így szólt Robihoz:

- Sajnos nagyon elkaptad ezt a fránya betegséget. Másképp nem fogsz meggyógyulni, csak akkor, ha beadom ezt a szurit.

Robi ijedtében kiugrott az ágyból és így könyörgött a doktornak:

- Nem vagyok beteg. Hazudtam. Én csak nem akartam házit írni, nem akartam iskolába menni.
- Tudom Robi, tudom. Most pedig tessék bepótolni az elmaradásaid és holnaptól mehetsz az iskolába.
- Úgy lesz doktor úr! Megígérem – felelte Robi.

Amíg a többiek az iskolában voltak, Robi elkezdte megírni a sok-sok házi feladatot, amivel elmaradt. Már majdnem végzett vele, mire a többiek hazaértek és az aznapi házi feladatot is odaadták neki. Szegény Robi estig a leckéket írta.

Többet nem fog füllenteni és kimaradni az iskolából, tanulság volt a számára.

Szász Dominik

Mókuszmesze

*Volt egyszer, ki tudja hol, volt egy erdő. Egy csodálatos mese-
erdő, aminek a közepén egy kis házban élt egy mókus.
A fák lombjai halványzöldek voltak, az erdőt pedig ketté-
választotta egy lassan folydogáló kis patak. A patakon túl
nagyobb állatok laktak, mint szarvas, róka és medve.*

Az erdőnek ebben a részében rengeteg kicsi állat lakott, köztük Misi, a mókus. Nagyon szerették az erdőlakók Misit, mert akkora szíve volt, mint senkinek a világon. Szíve minden szeretetével gyógyította a betegeit mindenféle betegségből. Rengeteg gyógynövénye volt, amivel bármilyen problémára gyógyírt talált.

Azonban Misinek volt egy rossz szokása: mivel nagyon szerette a diót, hajnalonként a dió feltörése nagy zajjal járt. Ez a nagy dörömbölés persze nem tetszett az erdő lakóinak. Köztük Bagoly úrnak, aki rögtön felriadt a ropogásra. Egy kis ideig türelmesen várta, hogy a dübörgés végre befejeződjön. Mivel a nagy zaj nem csitult, Bagoly úr háromszor is megkopogtatta mókuskoma ajtaját, de Misi nem hallotta azt.

- Vigyázz, mert felköltöd az erdő lakóit! – kiáltotta mérgesen Bagoly úr.
- Ne haragudj Bagoly úr, hogy ilyen korán töröm a diót, de mindjárt mennem kell dolgozni, és előtte ennem kell valamit.
- Szerintem is kellemetlen, hogy ekkora zajt csapsz, és nem hagyod a többi állatot aludni. De már meg is van a megoldás! – húzta mosolyra a száját Bagoly úr.
- Igen? És mi lenne az? – kérdezte Misi.
- Mindenki számára jobb lenne, ha elköltöznél! De nem csupán a szomszédos fára, hanem a patakon túlra, a nagy állatok közé!
- Bagoly úr, ezt nem mondhatod komolyan! Ki fogja az állatokat akkor meggyógyítani?
- A te szakmád roppant egyszerű, bárki könnyen elsajátítja, csak néhány füvet összekotyvasztasz, és máris megvan a gyógyszer!
- Ez nem igaz, nem mindegy, hogy melyik füveket kevered össze, mert mindnek más a hatóanyaga.
- Ne beszélj badarságot, költözz el és kész!

Ezzel Bagoly úr sarkon fordult és otthagya Misi mókust.

Mókuskoma nagyon szomorú lett. Szerette a munkáját, tudta, hogy szükség van rá. Ezután jön az allergiaszezon, amikor a fák virágba borulnak. Mi lesz akkor Sün apóval, Vili verébbel és az apró hangyacsaláddal? Mindig ő készíti nekik a gyógyszert.

Nem volt mit tenni... összecsomagolt. Próbált minden fontosat magával vinni. Végül hatalmas batyujával elindult a nagyvilágba.

Misi sírva ballagott. Csak ment előre és előre, vitték a lábai. Átkelt a patakon, majd egy ösvényen haladt tovább. Ekkor összetalálkozott Szorgos Szarvassal, az erdő őrével.

– Mit keresel itt mókuskoma?

– Az erdő királya, Bagoly úr elküldött, mert hangos diótörésemmel zavartam a többieket.

– Én viszont nagyon örülök, hogy itt vagy! A mi erdőnk királya, Medve Mancs megbetegedett, nincs, aki meggyógyítsa – sopánkodott a szarvas.

– Induljunk azonnal! Hadd lássam, mi a gond! – mondta azonnal mókuska.

Elindultak Medve Mancshoz, akinek prüszkölése a barlangból már messziről hallatszott. Misi, először félve ugyan a medvétől, megállapította, hogy Medve Mancs meghűlt. Elővette hát a bőrröndjéből a gyógyfüveit, összetörte. A mackó azonnal megitta a belőle készített teát és hamarosan jobban is érezte magát. Ki is hirdette, hogy amiért ilyen gyors gyógyulást ért el a füveivel, s meggyógyította őt, kiérdemelte az Erdő Doktora címet.

Misi rettenetesen boldog volt! Eltelt néhány hónap, és a körülötte lévő állatok mind makkegészségesekké váltak. Az erdő lakói hálásak voltak a doktoruknak.

Ám a patakon túli erdőben eluralkodott a káosz, az állatok megbetegedtek. Minden állat egyet szeretett volna, hogy mókus Misi térjen haza!

Egy kis pintyet küldtek át a nagyerdőbe, hogy megkeresse a mókust.

Mikor Misi megtudta a rossz hírt, futott azonnal, hogy a kis barátai segítségére legyen. Amikor megpillantották a kis mókust, már tudták, hogy jó kezekbe kerültek. Misi meggyógyította őket, még Bagoly urat is, aki ekkor már szánta-bánta tettét, hogy elzavarta a mókuskát.

Nagyon boldogok és egészségesek voltak. Ki is találták: közös erővel építenek egy hidat a patak fölé, hogy Misinek könnyebb legyen eljutnia mindkét erdő beteg állataihoz.

Misi az állatok példaképévé vált, nagyon büszkék voltak Doktor Misire. Ha holnap ti is megbetegednétek, hívjátok Misit, biztosak lehettek a gyógyulásban!

Szász Izabella

Az elveszett hó

Hol volt, hol nem volt, egy szép téli délutánon Őzike kiment játszani az erdei házikó elé a barátaival. Ott volt Nyuszi és Cica is. Nekiláttak Hóembert készíteni. Megbeszélték, hogy ki-mit épít: Nyuszi tette rá a kalapot, Cica a gombokat, Őzike meg a répát. Eközben elkezdett esni a hó, és a kispajtások szánkózni indultak.

Hóbarátot, így nevezték el a hóembert, egyedül hagyták, mert beesteledett, de megígérték neki, hogy másnap megint kimennek hozzá játszani.

Mindhárom állatka hazament és lefekvéskor a közös játékról és Hóbarátról álmodtak.

Reggel, amikor kiléptek a házból, megdöbbenve látták, hogy a hónak és a Hóembernek nyoma veszett. Sehol egy hópehely vagy dér a virágokon. Hóbarátból csak az orra és a kalapja maradt meg.

Őzike és barátai nagyon szomorúak voltak és nem értették, hogy mi történt az éjjel. Tanakodtak, hogyan is lehetne a havat megkeresni?

Cicának ekkor támadt egy ötlete:

– Keressük meg a többi erdei lakót, hátha ők láttak/hallottak valamit.

A többiek egyetértettek vele. Eközben Nyuszi talált a bokor aljában valami oda nem illő dolgot.

– Oda nézzetek! Mi lehet az?

Odamentek és akkor látták, hogy az egy gördeszka.

– Ki legyen az első, akit megkeresünk? – kérdezte Őzike. – Menjünk és beszéljünk Macival.

Elindultak hát a hegyoldalra, ahol a barlangjában épp aludt Maci. Szörnyen mérges volt, amiért felébresztették téli álmából, meglepve látta ő is, hogy nincs hó.

– Segíts nekünk Maci, az este eltűnt a hó és a Hóbarátunk, nem láttál valamit esetleg? – kérdezte Őzike.

– Dehogyan láttam! Én egész télen alszom. Én semmire sem ébredek fel, csak akkor, ha felébresztenek, mint Ti! És ilyen guruló valamit sem láttam még. Morgolódott a Medve.

Csalódottan továbbállt a három kis barát.

Átgyalogoltak a mezőn, ahol a kecske legelészett éppen. Cica megszólította:

– Kecske úr, ismerős ez a gördeszka valahonnan?

A kecske felnézett unottan és azt mondta:

– Nem érdekel engem semmi, végre elolvadt a hó és tudok enni.

– Kérlek, segíts nekünk megtalálni, hogy ki lophatta el az összes havat. Kérlelte Nyuszi. De hiába faggatták, nem válaszolt.

Ekkor betoppant Kutya és látta a csalódott állatokat.

– Miért búslakodtok itt? Kerestek valakit netán?

– Igen, válaszolták. A havat!

– Furcsa is, hogy eltűnt egy éjszaka alatt az a rengeteg hó! Az erdő széle felől tegnap még láttam este két alakot, valami fura tárggyal.

Őzike felkiáltott:

– Köszönjük, ez már segítség, elindulunk az erdő széle felé.

Így is tettek, sétáltak egy egész délutánon keresztül, az erdőn át. Amikor megpihentek, akkor vették észre a kis kunyhót. Bekopogtak.

– Van itt valaki? – kérdezte Őzike.

Hosszas csend után, kinyílt az ajtó és megpillantották MosóMacit.

– Miért jöttetek el ilyen messzire hozzám? – kérdezte.

– Segítséget szeretnénk kérni, eltűnt a hó és csak a gördeszkát találtuk meg ott, ahol a Hóbarátunk is állt.

– Igen, tudom kié, elárulom, ha cserébe hoztok nekem elemózsiát a tél hátralévő részére.

Őziék nem teljesen értették MosóMaci kérését, de Nyuszi gyorsan elszaladt, és az erdőből szedett néhány finom falatot.

– Nagyon kedvesek vagytok, így elmondom, hogy a deszka a Rókáé. Tegnap este még együtt játszottunk a hóban. Én hazajöttem, ő pedig azt mondta, hogy még sétál egy kicsit.

– Merre lakik a Róka? – kérdezte Nyuszi.

– Innen nem messze, nem kell már sokat gyalogolnotok.

Ahogy közeledtek az erdő széléhez, egyre hidegebb, hűvösebb lett a levegő. Mindhárman nagyon fáztak. Messziről már látták a házát, és azt, hogy körülötte csupa-csupa hó minden! Amikor odaértek, akkor észrevették Hóbarátot is! Felkiáltottak örömben:

– Itt a hó és itt van a hóemberünk is! Megtaláltuk, de hol van Róka?

Ő éppen bent lapított a házban, de a zajra, amit az állatok csaptak, kijött.

– Hé, te Róka, elloptad a havat az éjjel? Hogy csináltad és miért tetted?

– Gyorsak voltatok, azt gondoltam tovább tart majd, mire rájöttök, hogy én voltam. Több hónapja, mióta leesett a hó, senki nem játszik velem, senki nem jön el az erdő szélére. Csak MosóMaci az, aki a közelemben van. Ezért úgy gondoltam, ha ellopom a havat és idehozom, megkeresitek majd. Fogtam egy nagy csövet és felszippantottam mindet.

Tóth Antónia

Embermúzeum a Kiserdőben

Volt, hol nem volt, egyszer volt egy erdei házikó. Ott élt Miaú Mili, a cica. Akármilyen hihetetlen, egy kutya volt a legjobb barátja, akit Vakkant Csontnak hívtak. Egyszer Miaú Mili napi tejezéséből arra ébredt, hogy Vakkant Csont és az egyik barátja, Sáros Röff, a vaddisznó kopognak az ajtaján, és így szólnak:

– Szia Milikém! Tudod, mit talált Röff a szemetesben?

– Mit?

– Egy telefont. Igaz, hogy már nem teljesen működik, úgy néz ki, kicsit megsérült. Egy ember dobta el, és az a szörnyű, hogy még nevet is adott a telefonjának. Azt harsogta folyamatosan, hogy egy csomó pénzt kidobott az ablakon egy ilyen vacak Iphone XS7 mobilért, ami nem is működik.

– Nahát! Ez hihetetlen! – szörnyülködtek a többiek.

Azután pedig leültek a konyhába, és megnézték a számukra ismeretlen tárgyat. Időközben átjött Répás Nyimlu, a nyúl, akinek világhírű az esze, és az erdő hivatalos tudósa és feltaláló elméje. Ezért sok furcsa dolog terjed róla az erdő közösségében.

– Répás napot kívánok! – köszönt Nyimlu. – Miért ültök szótlanul? Miért nem játszottok Monopolyt vagy Kamu detektort?

– Helló! – kezdte Miaú Mili. – Sáros Röff talált a kemping egyik szemetesében egy ilyen telefont, és azon ötletelünk, hogyan működhet.

– Én tudom – kezdte Répás Nyimlu. – A papa mondta, hogy itt oldalt kell bekapcsolni. Így ni... és ha minden úgy sikerül, ahogy terveztem, elindul, és máris használhatjuk. Akár alkalmazásoknak nevezett programokat is telepíthetünk rá, de nem mindet. Tudjátok, egyes alkalmazások fizetősek, azaz pénzbe kerül a telepítésük vagy használatuk, vagy épp nem biztonságosak, ezeket nem mindenki tölti le. Viszont az is lehet, hogy már nincs szabad tárhely, azaz már nem lehet letölteni alkalmazást – magyarázta nagy hévvel tudósunk.

– Okés, akkor kapcsoljuk be! – ajánlotta Vakkant Csont.

Próbálkoztak, forgatták, nyomkodták, mikor Répás Nyimlu így szólt:

– Sajnos nem lehet. Van egy biztonsági kódja a rablók ellen. De megtarthatjuk emlékének!

– Ez jó ötlet! – kiáltott Miaú Mili boldogan.

Azután megittak egy csésze epres-málnás teát, és csokis, lekváros linzert ettek hozzá.

Ekkor pattant ki fejükből az ötlet, hogy nyithatnának egy múzeumot azokból a tárgyakból, amit Sáros Röff hozott a kemping kukájából: könyvet, babzsákot, parfümöt, és még rengeteg dolgot, no meg persze a telefont első helyen. Fel is osztották a munkát egymás között.

Először megfelelő helyszínt kellett találniuk. Végül abban egyeztek meg, hogy az erdei házikó egyik alsó szobáját használják erre a célra... Miaú Mili lett a pénztáros, Répás Nyimlu a tárlatvezető, Sáros Röff a régészeti vezető, Vakkant Csont pedig az ellenőr.

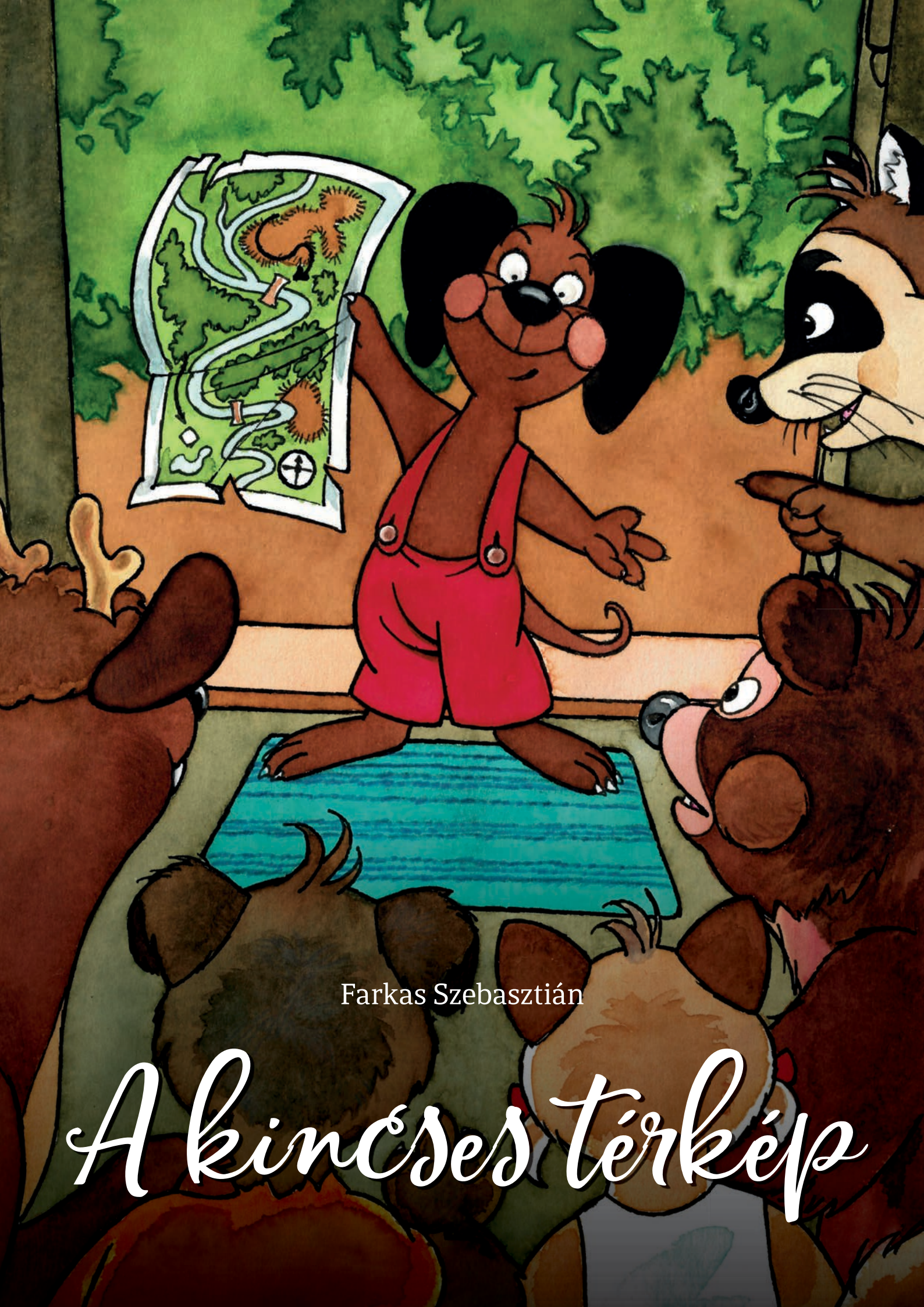
Az erdő lakói csodálkoztak, hogy ilyen dolgok voltak az orruk előtt, és mégsem jutott eszükbe ez a nagyszerű ötlet.

No, be is kerültek a tárgyak fényképei az Erdőbéli lakók csodálatos világa című újságba. Még a Hatalmas erdőnk világa című tévéműsor is hírt adott a múzeum megnyitásáról.

A nap végén megünnepelték a sikert kedvenc filmjükkel: A kiskedvencek titkos élete című filmmel. A mozizás közben hawaii pizzát ettek, és málnás bambit ittak. A desszert pedig marlenka volt. Nagyon boldogok voltak, mert sokan látogatták meg a múzeumot.

– Ez egy sikeres vállalkozás kezdete! – hümmögték marlenka-majszolás közben.

A múzeumot Embermúzeumnak nevezték el, és még évekig vezették nagy egyetértésben.

Farkas Szabaszián

A kincses térkép

*Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy erdei házikó.
Ebben lakott kettő kutya, egy medve, egy macska,
egy gida, egy őz, egy mosómedve, egy nyúl és egy róka.
Egy szép napon a kutyák elhatározták, hogy kimennek
az erdőbe játszani.*

Mielőtt játékba kezdtek volna, egy papírt sodort eléjük a szél. Ez a papír nem volt akármilyen, hanem egy kincses térkép. Az egyik kutya rohant a házba, hogy szóljon a többieknek.

– Mi ilyen sürgős? – kérdezte az őz.

– Találtunk egy kincses térképet!

Erre a mondatra mindenki felkapta a fejét.

– Menjünk, keressük meg a kincset! – javasolta a mosómaci.

Elindultak. Izgatottan követték a térkép utasításait. Az út a saját erdei házikójukhoz vezetett.

Így rájöttek, hogy az erdei házikó az igazi kincs.

Nagy Liliána Zita

Az erdei házikó megmentése

Talán volt, hol volt, hol nem, volt egyszer egy erdei házikó, aki folyton azon szomorkodott, hogy ő nem tud beszélni egy ezeréves átok miatt. Egyszer aztán Füli, a tacsó erdei sétája során észrevette a szomorkodó házikót.

Megkérdezte tőle:

– Mi bánt?

De az csak nagyot sóhajtott, majd fura kopogó hangot adott! Ti-ti-tá, ti-ti-tá! Ekkor felkiáltott Füli! (Mert Füli szerencsére tanult állatka volt!)

– Miért kérsz segítséget, házikó? (Mert a tacsó felismerte a kopogás ritmusát, amely a Morse S.O.S jele volt.)

Miután megtalálták egymással a közös „jelbeszédet”, hosszas csevegésbe kezdtek. A házikó elmondta, (vagyis elkopogta), hogy ezer évvel ezelőtt egy boszorkány őt elátkozta, és azóta csak a Morse-jelekkel tud kommunikálni. De ezt nem sokan ismerik!

Erre megkérdezte Füli:

– Hogyan tudnék én neked segíteni?

– Az átkot csak az erdő legokosabb varázslója tudja feloldani. Ő tudja a varázsigét! – válaszolta a házikó az ismert jelek alkalmazásával.

A kis tacsó körbe-körbe kezdett járkálni. Gondolkozott, mit tehetne? Majd bátran a kis kunyhó elé állt!

– Én majd megkeresem a varázslót!

És ezzel útnak eredt. Füli szaladt az erdőben, amerre csak látott. De lassan sötétedni kezdett.

„Keresnem kell valami éjjeli menedéket!” – gondolta magában.

Ahogy ezt kigondolta, már meg is pillantott egy világító kis ablakot. Óvatosan közelebb merészkedett és bekukucskált az ablakon. Mit látott? Néhány kis állatot, akik éppen vacsorához készülődtek. Nem látszottak veszélyesnek, így bátorságot vett és bekopogott.

Az állatkák ajtót nyitottak. Szívélyesen fogadták a kis ebet. Bemutakoztak a kunyhó lakói.

– Én vagyok Rágcsa, a kecske, aki mindent megrág, ami az útjába kerül.

– Én vagyok Ugri, a nyuszilány, az erdő ugróbajnoka.

A harmadik lakó félénken szólalt meg.

– Én vagyok Cirmos, a cicalány. Én csak hízelegve dorombolni tudok.

A vacsora közben a mi kis hős tacsónk elmesélte a ház lakóinak, mi járatban van

errefelé. A lakók tátott szájjal hallgatták a történetet, és csodálkoztak, hogy vannak még, akik segítenek a bajbajutottakon.

Majd egymásra néztek és szó nélkül is tudták, mit tegyenek!

– Segítünk Neked, Füli!

Reggel már közösen útra is keltek! Mentek-mendegéltek, míg egy táblához értek. A táblán a következő felirat állt.

A VARÁZSLÓ KASTÉLY 2KM!

A szívük egyre hevesebben vert! Nem tudták, hogy az izgalomtól, vagy a félelemtől. Megérkeztek a varázsló kastélyához. A kapuban egy őr állt, akit Rudi rókának hívtak.

– Mi járatban vagytok? – kérdezte a kis csapatot.

A legbátrabb Füli volt. Ő válaszolt a kérdésre. De Rudi erre azt mondta, hogy csak akkor mehetnek tovább a kastély következő szintjére, ha megválaszolnak egy találós kérdést. (Mert a varázslóhoz való bejutáshoz egyre nehezebb kérdésekre kell majd választ adniuk.)

A kérdés a következő volt:

– Melyik várban nincsenek katonák?

– A lekvárban! – vágta rá Ugri.

Így Rudi hamar továbbengedte őket.

A következő szinten Bandita, a mosómedve strázsált a faajtó előtt. Kárörvendve ő is feltette találós kérdését.

– Melyik tóban nem lehet csónakázni? – kérdezte.

Gondolkodott a csapat, majd Cirmos a macskák hízelgő modorával megmondta a választ.

– A hintóban.

Így Bandita morogva, zsörtölődve továbbengedte a megmentőket.

A sok száz lépcső megtétele után újabb ajtónállóval találkoztak. Ő volt Gerzson, a bulldog.

Na! Itt úgysem tudtok továbbmenni kacagott gúnyosan!

– Azért csak tedd fel a kérdésed nyugodtan! – mondta Rágcsa.

– Milyen fa van legtöbb a vásárban?

Megijedtek a kis állatok! Gondolkodtak, de hiába! Majd Rágcsának eszébe jutott, hogy gyermekkorában járt a nagykörösi vásárban. Sok dolgot hallott, látott. De egy valami nagyon bántotta a fülét. A kofák kiabálása, ahogyan portékájukat kínálgatták.

Gondolkodás nélkül kivágta:

– A kofa a megfejtés!

A bulldog meglepettségében válaszolni sem tudott, ajtót nyitott, és egyenes útjuk volt a varázslóhoz.

A kastély legfelső tornyában találták az átkot feloldó öreg varázslót, aki éppen a varázslók enciklopédiáját olvasgatta. Elmondták az állatok, mi járatban vannak nála.

A varázsló fellapozta a tudományos könyvét, megtalálta a megfelelő varázsigét, és egy pillanat alatt a kis házikónál termettek.

Nagy izgalommal fülelte Füli, Rágcsa, Ugri, Cirmos a feloldó varázsigét!

Amely így hangzott:

– Abeles, kóbeles, az átok tovább nem átok!!!

Láss csodát! A kis erdei házikó az Ige hallatán megrázkódott és csengő hangon köszöntötte megmentőit!

– Köszönöm barátaim!

Majd felajánlotta kis hőseinknek, hogy ezután majd legyen ő az otthonuk. Az állatok elfogadták a megtisztelő hívást.

Ma is boldogan élnek a kis erdőben, ha meg nem haltak!

Dombi Regina

Érdei házikó

Réges-régen történt ez az eset, amelyet most elmesélek nektek. Egy hatalmas erdő varázslatos mélyén volt egy erdei házikó. Ebben lakott bölcs Bagoly apó. Ő volt minden titkok tudója, betegségek gyógyítója, kicsi diákok tanítója.

Mindenki tisztelte őt.

Réges-régen történt ez az eset, amelyet most elmesélek nektek. Egy hatalmas erdő varázslatos mélyén volt egy erdei házikó. Ebben lakott bölcs Bagoly apó. Ő volt minden titkok tudója, betegségek gyógyítója, kicsi diákok tanítója. Mindenki tisztelte őt.

Minden reggel, amikor a kakukk ébresztette az erdő kedves kis lakóit, a gyereksereg útnak indult a bölcs mindent tudó erdei házához. Bizony, Bagoly apó volt a tanító is, aki kioktatta az apró állatokat az élet nagy bölcsességeiről és tudást terelt a kobakokba. Egy kora őszi reggelen az osztály létszáma hiányos volt!

– Egy, kettő... tizenegy! – számolt a tanító bácsi. – Valaki hiányzik, de ki is lehet az?
– Barnus az, tanító bácsi kérem! – hangzott a felelet Simontól, a kis rókától.
– Barnus segít medve mamának mézet gyűjteni, mert medve apó megbetegedett – mondta Hopp, a kis barna nyuszika. – Bizony, szegény medve apó nemrég a hideg patakban állva horgászott friss pisztrángra, amikor megcsúszott és beleesett a vízbe. A bundája teljesen átázott, mire hazaért, már nagyon tüsszögött és meghűlt szegény. Ágyban fekszik, és medve mama gyógyítja, de elfogyott a mézük, és most a kicsi Barnus segít édesanyjának a gyűjtögetésben. Nagyon nehéz ilyen tájban a szorgos kis méhektől mézet szerezni, hiszen ők már most készülnek a télre és harciasan védelmezik a kaptárjaikat.

Ezt hallgatva Bagoly apó úgy gondolta, hogy mai óráját nem a jól felszerelt tanszobájában tartja meg, inkább kimegy kicsi osztályával az erdőbe, segíteni a medvecsaládnak.

– Kedves kis diákjaim! – szólt tanító bácsi. – Úgy gondolom, hogy itt az ideje egy erdei sétának, miközben megpróbálunk segíteni a medvéknek. Medve apót meg kell gyógyítani, és gyógyfüvekre lesz szükségem, hogy a teát el tudjam készíteni.

Minden kicsi diák nagyon jó ötletnek tartotta, így gyorsan sorba is álltak, indulásra készen voltak. Tanítójuk összeszedte a kellékeit, melyekre szüksége lehet, és útnak is indultak.

Csodálatos volt az őszi erdő és rengeteg szépséget rejtegetett. Sétájuk során Bagoly apó minden fánál, bokornál, virágnál megállt, hogy elmondhassa diákjainak, melyik az ehető és melyik a mérgező. Melyik növényt mire lehet használni. Vilmos, a kis mosó-medve szorgalmasan írt minden fontos információt kicsi noteszébe, nem akart elfelejteni semmit. Illatos kamillát, csípős csalánt, szúrós bokorról csipkebogyót gyűjtöttek. Ahogy mentek mendegéltek furcsa hangra lettek figyelmesek.

– Azt hiszem, valaki bajban van! – kiáltotta Frigyes, a kis borz.

Lépteiket a hang irányába szaporázták. Kis idő múlva Bori észrevett egy hatalmas barna valamit az egyik fa tetején. Nem volt az más, mint a pici medvebocs. Mindannyian gyorsan odasiettek.

– Mi történt? – kérdezték egyszerre.

– A méhek megszurkálták a mancsomat, tele van fullánkkal, és most nem tudok lemászni a fáról – felelte fájdalmában a kis mackó.

– Hol van édesanyád? – kérdezte Bagoly bácsi.

– Hazavitte apácskának a frissen gyűjtött mézet! Megkért, hogy várjam meg itt, de nem fogadtam szót, én is fel akartam ide jönni, hogy mézet szerezhsek. Ám a méhecskék nagyon megharagudtak rám. Most meg tele van a mancsom szúrós fullánkokkal és nem tudok a fáról lemászni. Kérem szépen tanító bácsi, segítsen le innen engem! – mondta riadtan a bocs.

– Rendben, ne félj, mindjárt segítünk rajtad! – kiáltotta fel egyszerre az osztály.

Gyors segítségre volt szükség. Marci a kis mókus felajánlotta, hogy ő felmászik Barnushoz, és kiszedi a fullánkokat a mancsából. Bagoly bácsi meg előkészítette az addig gyűjtött gyógyfüveket és egy kis kötszert. Marci igazán ügyes fára mászó, villámsebességgel fenn termett szegény Barnus mellett. Pici kis ujjával fürgén kapkodta a fullánkokat kifelé a vérző kicsi tenyérből. Amikor az utolsó is kint volt, a pici bocs sajgó manccsal mászott le a fáról. Odalent gyógyító fűvel kötözték be.

– Köszönöm szépen a segítséget – szepegte a mackó.

Időközben medve mama is megérkezett és szomorúan látta, hogy a pici fiával mi történt.

– Megkértelek, hogy várj meg itt és egyedül ne menj a méhek közelébe! – mondta mérgesen az édesanyja.

– Sajnálom és megígérem, legközelebb szót fogok fogadni! – felelte Barnus.

Édesanyja szorosan magához ölelte kicsi bocsát és adott a bibis mancsára egy gyógypuszit.

Ezek után mindenki elkísérte a sebesült kis bocsot és anyukáját, hogy Bagoly bácsi megfőzhesse az útközben gyűjtött gyógyfüvekből a finom teát. Medve mama és papa nagyon hálásak voltak a doktor bácsinak és kis segítőinek. A meleg teát lassan kortyolgatta a beteg, és közben egyre jobban érezte magát. A kicsi bocs pedig fájdalmasan nézegette bekötözött pracliját, miközben ő is ihatott a gyógyteából, hogy gyorsabban gyógyuljon.

Miután már késő délutánra járt az idő, elbúcsúztak, és Bagoly bácsi visszaindult tanítványjaival az erdei házikóhoz, hogy a maradék gyógyfüveket elraktározhassa.

– Ősz után beköszönt a tél, és akkor is szükségünk lesz ezekre a növényekre! – mondta a tanító.

– Hogyan teszi el őket? – kérdezte a kíváncsi kis gida.

– Ezeket a növényeket meg kell szárítani, majd egy dobozban a polcra rakom és így jó lesz télen is – felelte Bagoly apó.

Miután mindennel készen lettek, az állatkák elköszöntek tanítójuktól, és élményekkel gazdagon hazaindultak. Bagoly apó naplójában lejegyzetelte a fontosnak vélt dolgokat, majd nyugovóra tért, hogy a következő napot frissen és kipihenten kezdhesse kicsi, tudásra vágyó diákjaival.

IMPRESSZUM

Magyar Telekom Távközlési Nyilvánosan Működő Részvénytársaság

1097 Budapest, Könyves Kálmán krt. 36.

Levélcím: 1541 Budapest

Telefon: + 36 1 458 0000

E-mail: meseiro.palyazat@telekom.hu

Internet: www.telekom.hu

Kiadta: © Magyar Telekom Nyrt.

Illusztrációk: Jenkovszky Iván

Kiadványterv: Escript Design

Szerkesztő-korrektor: Rege Sándor

Produkciós vezető: Steff Szilvia

A kiadvány a Magyar Telekom gondozásában jelent meg.

EGYÜTT. VELED